

Betænkning om forlystelser

Afgivet af Justitsministeriets Forlystelsesudvalg

Betænkning nr. 1343, København 1997

Resumé:

Forlystelsesudvalget foreslår i betænkning 1343/1997 om forlystelser, at det nuværende krav om polititilladelse til afholdelse af forskellige offentlige forlystelser ophæves. Dette kan ifølge udvalget ikke længere betragtes som en politimæssig opgave. Udvalget foreslår, at varetagelsen af hensyn til bl.a. miljø, arbejdsmiljø, brandsikkerhed samt forlystelsesapparaternes tekniske sikkerhed i stedet overgår til de myndigheder, der i andre sammenhænge varetager disse hensyn.

- [1. Indledning](#)
- [2. Sammenfatning](#)
- [3. Dansk ret](#)
- [4. Retsgrundlaget i andre lande](#)
- [5. Udvalgets overvejelser og forslag](#)
- [Bilag 1](#)
- [Bilag 2](#)
- [Bilag 3](#)
- [Indholdsfortegnelse](#)
- [Kolofon](#)

Udgiver:

*Statens Information
Nørre Farimagsgade 65
DK-1109 København K
Tlf.: 33 37 92 00
Fax: 33 37 92 80
Internet: sp@si.dk*

Statens Information. Version 1.0. Juni 1997

Denne publikation findes på adressen: <http://jm.schultzboghandel.dk>

© Justitsministeriets Forlystelsesudvalg 1997

Udarbejdelse: [Bureaukratiet IT Business Partner](#)

I. Indledning

[\[Forrige dokument\]](#) [\[Næste dokument\]](#) [\[Begyndelsen af kapitlet\]](#) [\[Forsiden\]](#) [\[Bund\]](#)

Kapitel I. Indledning.

1. Udvalgets nedsættelse og kommissorium.

Forlystelsesudvalget blev nedsat den 18. marts 1996.

Udvalgets opgave er beskrevet således i kommissoriet:

"Udvalget skal ved gennemgangen af de gældende regler overveje, i hvilket omfang der fortsat er behov for tilladelse til at drive de i politivedtægterne opregnede forlystelser, og om der er behov for at inddrage beslægtede aktiviteter, der udbydes primært i underholdningsøjemed, herunder sportsaktiviteter, under en nærmere regulering. Udvalget skal endvidere overveje, om der bør ske en liberalisering og forenkling af reglerne for afholdelse af spil på forlystelsessteder, herunder om gevinstudbetaling bør kunne ske i kontanter, og om sådanne spil bør kunne tillades opstillet uden for de egentlige forlystelsessteder. Ved overvejelserne heraf skal udvalget have for øje, at karakteren af disse spil som værende overvejende af underholdende karakter ikke fortabes.

Udvalget skal samtidig overveje, om der - i lyset af de afgiftsregler, der gælder for opstilling af spilleautomater i restaurationer - bør indføres en afgiftsordning for spilleautomater, der opstilles på forlystelsessteder og andre steder, herunder i private klubber eller lignende. Det kan i den forbindelse drøftes, hvorvidt der er behov for en egentlig lovregulering af private spilleklubber, støtteforeninger m.v.

Udvalget skal endvidere overveje, om der er behov for at indføre regler, der forbyder eller giver hjemmel for justitsministeren til at forbyde visse former for forlystelser og lignende aktiviteter ud fra velanstændighedshensyn, hensyn til deltageres sikkerhed eller lignende, samt at fastsætte nærmere regler for opstilling, benyttelse, godkendelse og syn af de forskellige forlystelser.

Udvalget skal overveje, om det er hensigtsmæssigt at indføre en generel autorisationsordning for omrejsende eller faste forlystelsesetablissementer. Udvalget skal endvidere overveje, hvorledes en konkret tilladelsesordning bør udformes, herunder hvorledes der sikres en lokal indflydelse på udviklingen indenfor dette område.

Udvalget kan nedsætte underudvalg til behandling af særlige spørgsmål. Udvalget kan tilkalde særlige sagkyndige eller andre til at deltage i drøftelser i udvalget eller i underudvalg."

Den 24. februar 1997 udvidede Justitsministeriet Forlystelsesudvalgets kommissorium således, at udvalget tillige fik til opgave at overveje spørgsmål om forlystelser og spilleautomater i tilknytning til restaurationer.

2. Udvalgets sammensætning.

Udvalget havde ved afslutningen af sit arbejde følgende sammensætning:

Formand:

Politimester Søren William Sørensen.

Medlemmer:

Politimester Tage Bækgård (Foreningen af Politimestre i Danmark).

Direktør Kjeld Christensen (Danmarks Tivoli Forening).

Direktør Morten Dahl (A/S Dyrehavsbakken).

Fuldmægtig Jens Denckert (Erhvervsministeriet).

Vicepolitidirektør Jens Kaasgaard (Politidirektøren i København).

Fuldmægtig Lene Kielgast (Skatteministeriet).

Direktør Søren Kragelund (Jyllands Attraktioner)

Direktør Knud Kruse (Sammenslutningen af By- & Markedsfester i Danmark).

Viceadministrerende direktør Jørgen Kønigshøfer (Hotel-, Restaurant- & Turisterhvervets Arbejdsgiverforening) (Horesta).

Restauratør Poul Larsen (Danmarks Restaurant- og Cafeteriaforening) (DRC).

Kontorchef Mogens Kjærgaard Møller (Justitsministeriet).

Kontorchef Lise Roepstorff (Kulturministeriet). Afdelingsleder Jens Skinnerup (A/S Kjøbenhavns Sommer-Tivoli).

Fuldmægtig Vibe Engel Wallin (Kommunernes Landsforening).

Sekretær:

Fuldmægtig i Justitsministeriet Tina Brøgger Sørensen.

Direktør Søren Kragelund indtrådte som medlem af udvalget den 22. maj 1996. Justitsministeriet var ved udvalgets begyndelse repræsenteret af kontorchef Niels Boesen, der den 26. juni 1996 afløstes af kontorchef Mogens Kjærgaard Møller. Som følge af kommissoriets udvidelse i februar 1997 beskikkedes viceadministrerende direktør Jørgen Kønigshøfer (HORESTA) og restauratør Poul Larsen (DRC) som medlemmer den 2. april 1997. A/S Kjøbenhavns Sommer-Tivoli var indtil den 30. april 1997 repræsenteret af daværende driftschef Hans Rasmussen. Erhvervsministeriet var indtil den 27. maj 1997 repræsenteret af fuldmægtig Kirsten Alkjærsg.

Overassistent Annelise Gade, Lyngby politi, har bistået med sekretærarbejdet og har renskrevet samt tekstbehandlet denne betænkning.

3. Udvalgets arbejde.

Udvalget nedsatte den 30. april 1996 et underudvalg om tivolorlystelser m.v. og et underudvalg om spil. Som følge af denne opdeling af udvalgets arbejde vil der efter aftale med Justitsministeriet blive udarbejdet to selvstændige delbetænkninger. Udvalgets overvejelser om spil er derfor ikke omfattet af denne delbetænkning.

Politimester Søren Sørensen var ligeledes formand for underudvalget om tivolorlystelser m.v. Medlemmerne var politimester Tage Bækgård, direktør Kjeld Christensen, direktør Morten Dahl, direktør Søren Kragelund, kontorchef Mogens Kjærgaard Møller, kontorchef Lise Roepstorff, afdelingsleder Jens Skinnerup og fuldmægtig Vibe Engel Wallin samt sekretær Tina Brøgger Sørensen.

Udvalgets formand og sekretær har afholdt møder med repræsentanter for Sundhedsministeriet, Sundhedsstyrelsen, Arbejdsministeriet, Forbrugerstyrelsen, Miljø- og Energiministeriet, Erhvervsfremme Styrelsen, Bygge- og Boligstyrelsen samt tillige repræsentanter for Dansk Professionelt Bokse-Forbund, Dansk Amatør Bokse-Union og Dansk Kickboxing Forbund.

København, den 10. juni 1997.

Tage Bækgård

Kjeld Christensen
Morten Dahl
Jens Denckert
Jens Kaasgaard
Lene Kielgast
Søren Kragelund
Knud Kruse
Jørgen Kønigshøfer
Poul Larsen
Mogens K. Møller
Lise Roepstorff
Jens Skinnerup
Vibe Engel Wallin
Søren Sørensen (formand)

/ Tina B. Sørensen

[\[Forrige dokument\]](#) [\[Næste dokument\]](#) [\[Begyndelsen af kapitlet\]](#) [\[Forsiden\]](#) [\[Top\]](#)

Statens Information. Version 1.0. Juni 1997

Denne publikation findes på adressen: <http://jm.schultzboghandel.dk>

© Justitsministeriets Forlystelsesudvalg 1997

Udarbejdelse: [Bureaukratiet IT Business Partner](#)

II. Sammenfatning.

[\[Forrige dokument\]](#) [\[Næste dokument\]](#) [\[Begyndelsen af kapitlet\]](#) [\[Forsiden\]](#) [\[Bund\]](#)

Kapitel II. Sammenfatning.

Det er udvalgets opfattelse, at der ikke længere skal stilles krav om politiets tilladelse til afholdelse af offentlige forlystelser eller til optræden i restaurationer. Udvalget foreslår derfor, at bestemmelserne herom i landets politivedtægter (normalpolitivedtægtens § 48) og i restaurationslovens § 26, stk. 7, ophæves. Som følge heraf bør der tillige foretages nogle mindre tekniske ændringer i normalpolitivedtægtens § 50 og restaurationslovens § 26, stk. 8. Det foreslås endvidere, at den kongelige resolution af 23. maj 1806, der giver det særlige hjemmelsgrundlag for forlystelser m.v. på Dyrehavsbakken, ophæves.

Udvalget foreslår, at de hensyn af miljø-, bygge-, arbejdsmiljø-, vej- og brandmæssig karakter samt hensynet til forlystelsesapparaters tekniske sikkerhed, som hidtil har været varetaget af politiet som et accessorium til kravet om tilladelse til afholdelse af en forlystelse, for fremtiden varetages af de myndigheder, der i øvrigt efter anden lovgivning skal tilgodese disse hensyn. Dette kan i vid udstrækning ske uden ændring af de herom gældende regler. I det omfang lovhjemmel skønnes nødvendig, bør den fornødne lovhjemmel tilvejebringes af det ministerium, under hvis kompetence det pågældende spørgsmål henhører, og ikke af justitsministeren, der, hvis politiet fritages for forlystelsesområdet, ikke længere skal varetage administrative opgaver vedrørende forlystelser.

[\[Forrige dokument\]](#) [\[Næste dokument\]](#) [\[Begyndelsen af kapitlet\]](#) [\[Forsiden\]](#) [\[Top\]](#)

Statens Information. Version 1.0. Juni 1997
Denne publikation findes på adressen: <http://jm.schultzboghandel.dk>
© Justitsministeriets Forlystelsesudvalg 1997

Udarbejdelse: [Bureaukratiet IT Business Partner](#)

III. Indledning

[\[Forrige dokument\]](#) [\[Næste dokument\]](#) [\[Begyndelsen af kapitlet\]](#) [\[Forsiden\]](#) [\[Bund\]](#)

Kapitel III. Dansk ret.

1. Gældende retsgrundlag.

1.1. Offentlige forlystelser.

Reglerne om offentlige forlystelser udspringer af en førkonstitutionel praksis, men reguleres nu i det væsentlige med hjemmel i lov af 11. februar 1863 om Københavns politi samt lov nr. 21 af 4. februar 1871 om politiet udenfor København.

I henhold til § 8, stk. 1, i lov om Københavns politi skal justitsministeren efter forhandling med Københavns kommunalbestyrelse affatte en politivedtægt for København, hvori optages de bestemmelser, som skulle have vedvarende gyldighed med hensyn til ordens- og renlighedspolitiet.

I henhold til § 1 i lov om politiet udenfor København skal der udarbejdes en politivedtægt for ethvert område af landet. I politivedtægterne skal der optages de bestemmelser, der efter de stedlige forhold må anses for fornødne angående ordenspolitiet bl.a. vedrørende opretholdelse af orden på offentlige beværtnings- og forlystelsessteder og forskrifter med hensyn til offentlige forestillinger.

Politivedtægten for København er affattet ved bekendtgørelse nr. 430 af 21. november 1967 med senere ændringer, og de øvrige politikredsers politivedtægter er udarbejdet på grundlag af en af Justitsministeriet udsendt meddelelse nr. 203 af 30. september 1968 om normalpolitivedtægt.

Landets politivedtægter indeholder alle følgende enslydende bestemmelser om offentlige forlystelser svarende til normalpolitivedtægtens §§ 48-50:

§ 48. Offentlige forlystelser, herunder koncerter, cirkus- og varietéforestillinger, dans, afbrænding af fyrværkeri, karruselkørsel, præmiekortspil, forevisning af seværdigheder, skydning ved skydeborde, spil ved spilleautomater, boksekampe og væddeløb, må ikke finde sted uden politiets tilladelse.

§ 49. Ingen må uden politiets tilladelse optræde med musik, sang, behændighedskunster eller lignende på veje eller i gårde.

§ 50. Den, der har fået tilladelse til afholdelse af offentlig forlystelse eller tilladelse efter § 49, skal efterkomme de ordensforskrifter, som politiet giver. Findes særlig brandvagt nødvendig, skal han udrede udgifterne hertil.

Justitsministeriet har ved cirkulære af 4. februar 1988 om offentlige forlystelser med senere ændringer fastsat nærmere retningslinier for politiets meddelelse af tilladelser til forlystelser på offentlige forlystelsessteder (bilag 1).

Cirkulærets kapitel 1 indeholder bestemmelser om, hvilke personlige betingelser der skal være opfyldt for at få en forlystelsestilladelse og for at være medhjælper ved en forlystelse samt bestemmelser om tilbagekaldelse af en meddelt tilladelse. Kapitel 2 indeholder visse generelle betingelser vedrørende bl.a. den plads, hvor forlystelserne ønskes anbragt, og for åbningstiden. Kapitel 3 indeholder de mere detaljerede bestemmelser om de enkelte forlystelser. Endelig indeholder kapitel 4 nærmere bestemmelser om syn af de

forskellige forlystelsesapparater samt forsikring.

Justitsministeriet har tillige i årenes løb ved en række cirkulæreskrivelser fastsat nærmere retningslinier for politiets forvaltning af forlystelsesområdet. Der er bl.a. givet retningslinier for nye konkrete forlystelsesformer, der er anset for omfattet af politivedtægten.

1.2. Offentlig optræden m.v. i restaurationer.

Reglerne om optræden for offentligheden m.v. i restaurationer fremgår af § 26, stk. 7 og 8, i lov nr. 256 af 6. maj 1993 om restaurations- og hotelvirksomhed m.v., som senest er ændret ved lov nr. 350 af 23. maj 1997.

Bestemmelserne er sålydende:

§ 26, stk. 7. I restaurationer må optræden for offentligheden kun ske med politiets tilladelse.

§ 26, stk. 8. Politiet kan forbyde offentlig dans, musik, spil og lignende i restaurationer.

Retningslinierne i Justitsministeriets forlystelsescirkulære gælder ikke for optræden i restaurationer, men har i praksis været retningsgivende for politikredsens administration af tilladelser til forlystelser i restaurationer.

Justitsministeriet har ved forskellige cirkulæreskrivelser fastsat nærmere retningslinier for politiets meddelelse af tilladelser til offentlig optræden i restaurationer. Af praktisk betydning kan nævnes cirkulæreskrivelse af 11. august 1995 vedrørende spørgsmålet om tilladelser til nøgendans og live-shows (bilag 2).

1.3. Fastlæggelse af forlystelsesbegrebet.

I henhold til landets politivedtægter gælder kravet om politiets tilladelse "offentlige forlystelser", og restaurationslovens tilladelseskrav vedrører offentlige forlystelser, der kan betegnes som "offentlig optræden".

Politivedtægterne opregner følgende forlystelser som omfattet af tilladelseskravet: Koncerter, cirkus- og varietéforestillinger, dans, afbrænding af fyrværkeri, karruselkørsel, forevisning af seværdigheder, skydning ved skydeborde, boksekampe og væddeløb. Endvidere nævnes spil ved spilleautomater og præmiekortspil, der ikke er omfattet af denne delbetænkning.

I omtalen af normalpolitivedtægtens § 48 i "Normalpolitivedtægten" (2. udgave, 1981) af Vagn Greve, Niels Bonde og Ole Scharf samt i note 72 i Karnovs Lovsamling (1995, bind 3, s. 3530) antages det, at opregningen er udtømmende.

Efter almindelig sprogbrug omfatter en forlystelse imidlertid enhver aktivitet, som har til primært formål at underholde, selvom også andre formål søges opnået.

Justitsministeriet har således også i praksis anset andre forlystelsesformer for omfattet af politivedtægten. Dette gælder navnlig tilfælde, hvor aktiviteterne har haft lighed med de opregnede i politivedtægten, og hvor sikkerhedsmæssige hensyn har tilsagt det. Fra praksis kan som eksempler nævnes parasails, paraglidere, hoppeborge, hoppetunneler, elastikspring, vandrukschebaner i badeanstalter og badelande, klatrevægge samt thai- og kickboksning.

I praksis er der ved vurderingen af, hvorvidt der er tale om en offentlig forlystelse, bl.a. lagt vægt på, om der er tale om en erhvervsmæssig drift, herunder om der skal betales entré for at benytte apparatet eller for at komme ind i området, hvor apparatet er opstillet. Er der ikke offentlig adgang til at benytte apparaterne, fx. ved firmafester eller i skoler, eller er apparaterne opstillet i behandlingsøjemed for handicappede, er de anset for at falde udenfor forlystelsescirkulæret.

Nogle forlystelsesapparater er anset for at have en sådan karakter, at der ikke sikkerhedsmæssigt er grundlag for at stille krav om polititilladelse. Der kræves således efter praksis ikke politiets tilladelse til

opstilling af simple gynger, vipper og karruseller, klatrestativer og glidebaner, der opstilles ved offentlig foranstaltning i parker og skolegårde eller ved privat foranstaltning, fx. i restaurationshaver, på campingpladser o.l., og som kan benyttes uden betaling. Tilsvarende gælder for udprægede børneforlystelser i form af hoppedyr og lignende simple apparater, der er placeret ved eller i butikker, og som kan selvbetjenes efter møntindkast.

Disse simple legeapparater er nu omfattet af lov nr. 364 af 18. maj 1994 om produktsikkerhed, hvorefter det er et krav, at et produkt er sikkert. Et produkt anses for sikkert, hvis det ikke indebærer sundheds- og sikkerhedsfare for personer eller ejendom, når det anvendes til det forudsatte formål eller på en måde, som det må forventes at blive anvendt på. Der er endvidere i bygningsreglementet fra 1995 givet vejledende regler for legepladsredskaber.

Sportsaktiviteter er ikke omfattet af begrebet forlystelser, men sondringen mellem sportsaktiviteter og forlystelser kan være vanskelig at foretage. Mange sportsformer drives med det formål at opnå underholdning eller adspredelse, og sportsbegrebet omfatter i dag mange flere udfoldelser, end hvad der tidligere ansås for sport. En enkelt sportsform nemlig boksning er dog udtrykkelig nævnt i forlystelsescirkulæret.

Til illustration af moderne ferie- og aktivitetscentres blandede udbud af forlystelser og sportsaktiviteter kan nævnes en sag fra 1993 om et ferie- og aktivitetscenter, hvor gæsterne blev tilbudt en lang række aktiviteter eller "oplevelsesmuligheder". Entrébetalingen til centeret gav adgang til nogle aktiviteter, medens der til andre krævedes særskilt betaling.

Nogle af aktiviteterne havde karakter af forlystelser (vandrukschebaner, hurlumhejhus, el-biler, mooncars, hoppeborge, klatrevægge(?) og rulleskøjtebane (?), medens andre havde karakter af sportsaktiviteter (tennis, badminton, squash, hockey, fodbold, håndbold, volleyball, basketball, bordtennis, billard, dart, croquet, sejlsport, herunder windsurfing og vandski, samt dykning, cykling, ridning og bueskydning).

Andre aktiviteter repræsenterede mellemformer mellem forlystelser og sport, fx. parasails eller paraglidere, der af Justitsministeriet er anset som en forlystelse, og trampolinspring, der formentlig normalt anses for en sportsaktivitet, samt minigolf, der i en retsafgørelse er anset for en sport, når den er opsat udenfor en restauration.

Der henvises i øvrigt til kap. [V, afsnit 8.2](#).

2. Historisk udvikling.

2.1. Justitsministeriets cirkulære af 27. marts 1861 om bevillinger til forlystelser m.v.

Den oprindelige hjemmel for kravet om tilladelse til at afholde offentlige forlystelser går tilbage til en før grundloven af 1849 gældende praksis, der blev opretholdt ved grundlovens § 27 (nugældende § 25).

Ved Justitsministeriets cirkulære af 27. marts 1861 henlagde ministeriet i overensstemmelse med en indhentet kongelig resolution kompetencen til at udstede tilladelser til "forlystelser, præstationer og forevisninger af forskellig art - dog med undtagelse af tilladelser for skuespillerselskaber til at give egentlige dramatiske forestillinger" til politimestrene.

Som eksempler på de tilladelser, som politiet herefter kunne meddele, nævnes i cirkulæret afholdelse af mimiske, ekvilibristiske, magiske og deslige forestillinger, afholdelse af maskerade, opførelse af koncerter og musikalske præstationer af alle arter, forevisning af seværdigheder, såsom menagerier, sjældne dyr, verdensteatre, panoramaer, perspektivkasser, stereoskopsamlinger og deslige, afbenyttelse af karruseller, fjederbøsser, skydeborde og lignende samt afbrænding af fyrværkerier, afholdelse af vaux-hall og deslige.

Som vejledning for politiets udstedelse af disse tilladelser anførtes i cirkulæret, at det overlades til politimesterens eget skøn at afgøre, hvorvidt en tilladelse til nogen af de nævnte forlystelser og præstationer m.v. kan gives, og ministeriet "skal i så henseende indskrænke sig til at bemærke, at tilladelse i almindelighed ikke bør nægtes, når det kan antages, at genstanden for samme har nogen værd for publikum

og de hensyn, som god politiorden kræver iagttaget, ikke derfor er til hinder."

Politiet skulle således udover at tage hensyn til, hvad god politiorden - eller med en nutidig formulering opretholdelse af ro, orden og sikkerhed - kræver, også foretage en bredere vurdering af forlystelsens værdi eller lødighed for publikum.

Justitsministeriet forbeholdt sig retten til at udstede tilladelser til teatre (dramatiske forestillinger). Den indtil 1953 gældende teatercensur havde sin hjemmel i denne førkonstitutionelle praksis.

2.2. Politivedtægterne.

I landets første politivedtægter, der udstedtes i 1880'erne i medfør af politilovene af 1863 og 1871, blev bestemt, at ingen uden Justitsministeriets tilladelse må afholde dramatiske forestillinger, opera og balletter, og at ingen uden politiets tilladelse må afholde andre forlystelser, præstationer og forevisninger af forskellig art. Fællesbetegnelsen "forlystelser" for disse aktiviteter nævnes først i normalpolitivedtægten fra 1968.

På trods af vedtagelsen af politilovene og de i henhold hertil udstedte politivedtægter anså Justitsministeriet utvivlsomt stadig hjemlen for tilladelseskravet for at være den førkonstitutionelle praksis. Da Justitsministeriet således i cirkulære nr. 67 af 25. juni 1927 udsendte nærmere retningslinier for politiets forvaltning af forlystelsesområdet, henviste ministeriet ikke som hjemmel for cirkulæret til politilovene eller politivedtægterne, men blot til det tidligere cirkulære af 1861. Først ved forlystelsescirkulære nr. 197 af 29. september 1959 anføres politivedtægterne som hjemmel. En sådan henvisning findes også i det gældende cirkulære af 4. februar 1988.

Ifølge grundlovens § 25 opretholdes hjemlen for Kongen til at meddele bevillinger og undtagelser fra lovene kun, indtil hjemmel er opnået i en efter 5. juni 1849 udgiven lov. Det må antages, at Justitsministeriet ved udsendelsen af cirkulæret af 1959 har ment, at denne førkonstitutionelle praksis ikke længere kunne eller burde påberåbes.

I de 110 år, der forløb fra 1849 til 1959, var der da også skabt selvstændig lovhjemmel for regulering af en række forlystelsesaktiviteter. Dette gælder således for biografer og teatre, der i 1961 overførtes til Kulturministeriet, og til hvis drift der nu ikke længere kræves tilladelse.

2.3. Restaurationsloven.

De forlystelser, der afholdes i restaurationer, blev oprindeligt også reguleret i politivedtægterne. I 1912 blev reguleringen heraf imidlertid overført til den første beværterlov (lov nr. 104 af 10. maj 1912 om beværtning og gæstgiveri samt om handel med stærke drikke). Herefter krævedes politiets tilladelse til "at afholde offentlig dans eller maskerade eller lade opføre musikalske eller andre præstationer til underholdning for gæsterne". Kravet om politiets tilladelse til musik blev ophævet ved restaurationsloven af 1970, og ved den gældende restaurationslov af 1993 ophævedes kravet om politiets tilladelse til offentlig dans, således at kravet nu kun omfatter offentlig optræden. Kravet om tilladelse er således snævrere end efter politivedtægterne.

2.4. Københavns Tivoli og Dyrehavsbakken.

Københavns Tivoli blev indtil 1. november 1995 drevet i henhold til en kongelig bevilling af 23. juni 1947. Bevillingen gav Tivoli ret til afholdelse af koncerter, diverse forestillinger og forlystelser, dans samt fyrværkeri. Københavns politi udstedte dog tillige tilladelse til de enkelte forlystelser i henhold til politivedtægten samt forlystelsescirkulæret. I dag drives Tivoli alene i henhold til en tilladelse af 17. april 1996 fra Politidirektøren i København. Tilladelsen er udstedt med hjemmel i politivedtægten for København og er gældende indtil 31. december 2000.

Landets øvrige faste og ambulante forlystelsessteder drives ligeledes på grundlag af tilladelser meddelt af politimestrene med hjemmel i politivedtægterne.

En særegen undtagelse herfra er Dyrehavsbakken ved København. Dyrehavsbakkens retlige grundlag er

fortsat en kongelig resolution af 23. maj 1806, hvorefter der kræves politimesterens (og skovvæsenets) tilladelse til enhver virksomhed, herunder foruden forlystelserne bl.a. restaurationsdrift og salg af kioskvarer. Den kongelige resolution anses for at have lovkraft og erstatter således for eksempel også restaurationslovens bevillingssystem. Ved udstedelse af polititilladelser til Dyrehavsbakken finder forlystelsescirkulæret analog anvendelse.

[\[Forrige dokument\]](#) [\[Næste dokument\]](#) [\[Begyndelsen af kapitlet\]](#) [\[Forsiden\]](#) [\[Top\]](#)

Statens Information. Version 1.0. Juni 1997

Denne publikation findes på adressen: <http://jm.schultzboghandel.dk>

Ó Statens Information1997

Web-design: [Bureaukratiet IT Business Partner](#)

IV. Retsgrundlaget i andre lande

[\[Forrige dokument\]](#) [\[Næste dokument\]](#) [\[Begyndelsen af kapitlet\]](#) [\[Forsiden\]](#) [\[Bund\]](#)

Kapitel IV. Retsgrundlaget i andre lande.

1. Norge.

Ifølge lov nr. 53 af 4. august 1995 om politiet fastsættes der nærmere regler om forlystelser i de af kommunerne udstedte politivedtægter, der skal godkendes af Justitsministeriet. I politivedtægterne kan der bl.a. fastsættes bestemmelser om anmeldelsespligt til politiet for den, der vil holde et arrangement, som er alment tilgængeligt, selvom arrangementet ikke sker på offentligt sted, når arrangementets art eller størrelse gør det sandsynligt, at politiopsyn bliver nødvendigt eller af hensyn til ro og orden eller afvikling af trafikken. Reglerne gælder for koncert eller dramatisk forestilling, anden offentlig forestilling eller forevisning, skydebaner, ringkastning e.l., offentlig dans, karrusel e.l.

Anmeldelsespligten kan også omfatte sammenkomst med dans eller anden sammenkomst af overvejende selskabelig eller underholdende karakter for medlemmer af en forening eller en lignende sammenslutning.

Såfremt der på offentligt sted ønskes afholdt et arrangement, som overvejende er af underholdningsmæssig, kunstnerisk, selskabelig eller kommerciel art, og som har et omfang, der åbenbart vil medføre behov for betydelige færdselsreguleringer eller vagthold, kan det bestemmes, at der i stedet for en anmeldelse skal indleveres en ansøgning.

Politiet kan fastsætte vilkår for, forbyde, standse eller opløse arrangementerne for at forhindre, at nogen lider overlast, for at undgå alvorlige ordensforstyrrelser eller færdselshindringer, eller for at genoprette ro og orden e.l.

2. Sverige.

De svenske regler om tivoliforlystelser m.v. findes i ordningslagen (1993:1617).

I henhold til kap. 2, § 4, er det hovedreglen, at man ikke må afholde "allmänna sammankomster" og "offentliga tillställningar" uden politiets tilladelse.

"Allmän sammankomst" omfatter bl.a. teater- og biografforestillinger, koncerter og andre sammenkomster, hvor der fremføres kunstneriske værker. Ligestillet hermed er cirkusforestillinger.

Tilladelse til en "allmän sammankomst" kan kun nægtes, hvis det er nødvendigt af hensyn til orden eller sikkerhed ved sammenkomsten, de umiddelbare omgivelser, trafikken eller for at modvirke epidemi.

"Allmänna sammankomster" kan dog afholdes uden tilladelse, hvis de med hensyn til det forventede deltagerantal, den valgte plads og tidspunktet for afholdelsen kan antages at finde sted uden fare for orden og sikkerhed eller for trafikken. Der skal dog ske anmeldelse af arrangementet til politiet. Politiet kan fastsætte sådanne vilkår, som er nødvendige for at opretholde orden og sikkerhed.

"Offentlig tillställning" omfatter bl.a. konkurrencer og opvisninger i sport og idræt, dans, tivoliforlystelser, markeder, messer eller konkurrencer og opvisninger i motorsport eller professionel brydning. Arrangøren kan dog nøjes med at indgive en anmeldelse af arrangementet, hvis det ikke afholdes på offentlig plads, og såfremt det kan

afvikles uden fare for orden og sikkerhed eller for trafikken. Ved en beslutning om at fritage for kravet om tilladelse kan politiet fastsætte nærmere vilkår.

"Offentlig tillställning" ved pornografisk forestilling er ikke tilladt.

Tivolianordninger, såsom karruseller, pariserhjul, bjergbaner, bilbaner o.l. anordninger, må kun anvendes ved "allmäna sammankomster" eller "offentliga tillställningar", hvis de frembyder tilstrækkelig sikkerhed mod ulykkestilfælde, og hvis de er besigtigede og godkendte.

[\[Forrige dokument\]](#) [\[Næste dokument\]](#) [\[Begyndelsen af kapitlet\]](#) [\[Forsiden\]](#) [\[Top\]](#)

Statens Information. Version 1.0. Juni 1997

Denne publikation findes på adressen: <http://jm.schultzboghandel.dk>

Ó Statens Information1997

Web-design: [Bureaukratiet IT Business Partner](#)

Kapitel V. Udvalgets overvejelser og forslag.

1. Tilladelseskrav til at drive offentlige forlystelser efter normalpolitivedtægtens § 48.

I henhold til udvalgets kommissorium skal udvalget overveje, i hvilket omfang der fortsat er behov for tilladelse fra politiet til de i politivedtægterne opregnede forlystelser samt til optræden for offentligheden i restaurationer. Udvalget skal endvidere overveje, om det er hensigtsmæssigt at indføre en generel autorisationsordning for omrejsende eller faste forlystelser.

1.1. Tilladelseskrav til sikring af almindelig forsvarlig drift.

Ifølge forlystelsescirkulærets § 1 kan tilladelse til at drive forlystelser kun meddeles, hvis det efter de foreliggende oplysninger om ansøgerens og eventuelle medhjælperes personlige forhold må antages, at virksomheden vil blive drevet på forsvarlig måde. Er ansøgeren et selskab, gælder det tilsvarende for den, der er ansvarlig for forlystelsen, og den pågældendes eventuelle medhjælpere.

1.2. Historisk udvikling.

I henhold til cirkulæret af 27. marts 1861 var det overladt til politimesterens skøn at afgøre, hvorvidt en tilladelse kunne gives. Tilladelse burde dog i almindelighed ikke nægtes, når de hensyn, som god politiorden krævede iagttaget, ikke derfor var til hinder.

Fra 1927 til 1976 skulle personer, der søgte beskæftigelse ved forlystelser, være i besiddelse af et særligt markedspas. Markedspasset udstedtes af bopælsstedets politikreds, når politimæssige hensyn ikke talte mod at give den pågældende adgang til at søge et sådant erhverv. Ved afgørelsen heraf måtte tidligere overgåede straffedomme alene tages i betragtning, såfremt de udviste forhold begrundede en nærliggende fare for, at den pågældende under udøvelsen af det omhandlede erhverv på ny ville forsé sig. Markedspasset gav ikke indehaveren ubetinget ret til at udøve sit erhverv på markeder og deslige. Dette afgjordes i hvert enkelt tilfælde af politimyndigheden på stedet, hvor erhvervet søgtes udøvet.

Markedspasordningen ophævedes ved cirkulære nr. 132 af 16. juni 1976, hvor forlystelsescirkulærets § 1 fik sin nuværende formulering. Den vide adgang for politiet til at nægte en forlystelsestilladelse blev opretholdt.

1.3. Tilladelseskrav efter anden lovgivning.

Forlystelsesdrift som erhverv må karakteriseres som udbud af tjenesteydelser og må nærmest ligestilles med næringsvirksomhed. Efter næringslovens § 2 har enhver, der har dansk indfødsret (hermed er ligestillet EU-statsborgere og en række andre udlændinge), har bopæl i Danmark, er myndig og ikke under konkurs, ret til at drive næring her i landet uden nogen form for tilladelse. Næringsloven omfatter bl.a. selvstændig virksomhed som handlende, håndværker og industridrivende, speditør og vognmand.

I biografloven og teaterloven er der ikke opstillet krav for adgangen til at drive biograf og teater, der således kan

drives frit uden tilladelse.

Efter restaurationsloven kræves næringsbrev til selvstændig erhvervsvirksomhed ved servering af spise- og drikkevarer m.v. Personer har et retskrav på at få et sådant næringsbrev. Næringsbrev kan dog nægtes, hvis ansøgeren er dømt for strafbart forhold, der begrundes en nærliggende fare for misbrug af hvervet, eller hvis ansøgeren har en større gæld til det offentlige. Næringsbrev udstedes af politimesteren i forretningsstedets politikreds.

Ønsker man at servere stærke drikke i restaurationen, kræver det tillige en alkoholbevilling, der meddeles på et i det væsentlige skønsmæssigt grundlag af kommunalbestyrelsen eller et bevillingsnævn under kommunalbestyrelsen, hvori politimesteren er medlem.

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen overvejer for tiden nogle muligheder for at forenkle og modernisere restaurationsloven. Styrelsen overvejer således at udskille hoteldrift og restaurationer uden servering af stærke drikke til fri næring og herefter alene regulere restaurationer med alkoholbevilling.

1.4. Udvalgets generelle overvejelser.

Det fremgår som nævnt af forlystelsescirkulærets § 1, at en tilladelse til at drive forlystelser kun kan gives, hvis det efter de foreliggende oplysninger om ansøgerens og eventuelle medhjælperes personlige forhold må antages, at virksomheden vil blive drevet på forsvarlig måde.

Efter de for udvalget foreliggende oplysninger foretager politiet ikke i praksis en nærmere undersøgelse af ansøgernes og deres medhjælperesandel eller egnethed i øvrigt til at drive en forlystelse. Tilsvarende gælder, for så vidt angår optræden i restaurationer. (For restauratører er der dog foretaget en undersøgelse i forbindelse med udstedelsen af næringsbrev og eventuel alkoholbevilling).

Ved forlystelser er der efter udvalgets opfattelse ikke et større behov for at kontrollere ansøgerens og evt. medhjælperesandel og personlige forhold i øvrigt end ved anden form for næring. Tilladelseskrevet bør derfor ikke af den grund opretholdes.

Udvalget skal ifølge kommissoriet overveje, om det er hensigtsmæssigt at indføre en generel autorisationsordning for omrejsende eller faste forlystelsesetablissemeter. Som følge af det ovenfor anførte er der efter udvalgets opfattelse ikke anledning til at indføre en sådan autorisationsordning, der vil svare til den i 1976 ophævede markedspasordning.

Den vidtgående adgang i forlystelsescirkulærets § 1, stk. 4, til at tilbagekalde en tilladelse harmonerer i øvrigt ikke med de retssikkerhedsgarantier, der er knyttet til inddragelse af andre former for bevillinger, fx. næringsbrev til restaurationsdrift og alkoholbevillinger, jf. herved restaurationslovens § 7 og §§ 18-19 eller til de almindelige regler om rettighedstab i straffelovens §§ 78-79.

Adgangen til at nægte en tilladelse alene på grund af medhjælperesandel personlige forhold, der formentlig er et levn fra markedspasordningen, må også anses for alt for vidtgående.

1.5. Tilladelseskrevet af hensyn til de enkelte forlystelsesformer.

I det følgende gennemgås spørgsmålet om behovet for et eventuelt tilladelseskrevet i relation til de i politivedtægten og forlystelsescirkulæret nærmere opregnede forlystelsesarter bortset fra spil.

1.5.1. Særlige forlystelsesapparater.

Ved betegnelsen særlige forlystelsesapparater forstås karruselkørsel og skydning ved skydeborde, der er nævnt i normalpolitivedtægten § 48, samt de øvrige forlystelsesapparater, der er nævnt i forlystelsescirkulærets § 14, herunder luftgynger, rutschebaner, radiobiler o.l. Endvidere omfatter betegnelsen en række af de aktiviteter, som Justitsministeriet i henhold til praksis har anset for omfattet af tilladelseskrevet, jf. kap. II, afsnit 1.3.

Til kravet om tilladelse til disse forlystelser er knyttet nogle bestemmelser i forlystelsescirkulærets § 14 og §§ 20-26, der er begrundet i tekniske sikkerhedsmæssige hensyn.

Varetagelsen af disse hensyn kan isoleret set ikke begrunde, at der opretholdes et krav om politiets tilladelse til at drive en forlystelse. Disse hensyn bør tilgodeses på anden måde, jf. afsnit 8 nedenfor.

1.5.2. Koncerter.

Ifølge politivedtægten kræver det politiets tilladelse at afholde offentlige koncerter bortset fra kirkekoncerter.

Musik i restaurationer kræver ikke politiets tilladelse.

I praksis søges der almindeligvis ikke om tilladelse til at afholde koncerter, som ofte finder sted i faste koncertsale eller i biblioteker, skoler, medborgerhuse e.l. Politiet tager normalt heller ikke selv initiativ til at kræve, at der søges om tilladelse, medmindre der skønnes at foreligge et konkret færdsels- eller ordensmæssigt behov for at regulere koncertens afholdelse. Som eksempel herpå kan nævnes større udendørs rockkoncerter, som tiltrækker store tilskuerskarer.

Det er udvalgets opfattelse, at kravet om politiets tilladelse til koncerter er overflødigt. Den kommunale myndighed vil som vej-, bygnings-, brand- og miljømyndighed og ofte som ejer af den ejendom (skole, kulturhus, stadion eller sportshal), hvor koncerten afvikles, normalt skulle give tilladelse til koncertens afvikling og vil i den forbindelse om fornødent inddrage politiet i sagsbehandlingen.

1.5.3. Cirkus.

Ved bekendtgørelse nr. 23 af 11. januar 1973 overgik sager vedrørende cirkus fra Justitsministeriet til Kulturministeriet. Der kræves dog fortsat politiets tilladelse efter politivedtægten.

Cirkustelte tilses, godkendes og kontrolleres i medfør af byggeloven af den kommunale myndighed. Personalets, herunder artisternes, sikkerhed er reguleret i arbejdsmiljøloven, og tilsynet udføres af Arbejdstilsynet.

Udvalget anser det som følge heraf for unødvendigt, at politiet meddeler tilladelse til cirkusforestillinger.

1.5.4. Varietéforestillinger.

Varieté er forskellige former for optræden, især artistoptræden, og sker som regel altid i restaurationer i forbindelse med servering af mad og drikkevarer.

Offentlig optræden, uden at det sker i tilknytning til en restauration, vil ofte have karakter af revyteater, der formentlig må anses for omfattet af teaterloven, og derfor ikke kræver tilladelse.

Restaurationsloven, der blev liberaliseret i 1993, tillader uden videre offentlig sangoptræden, men man fastholdt kravet om tilladelse til offentlig optræden formentlig især for at kunne fastsætte begrænsninger for striptease og live-shows.

Efter udvalgets opfattelse er der ikke tilstrækkelig begrundelse for at opretholde tilladelseskravet i politivedtægterne eller i restaurationsloven til varietéforestillinger og tilladelse til offentlig optræden.

Der henvises i øvrigt til afsnit 12.

1.5.5. Dans.

Offentlig dans, hvad enten det foregår indendørs eller udendørs, foregår sjældent uden, at det sker i forbindelse med servering af drikkevarer. Forholdet er så omfattet af restaurationsloven, hvorefter dans ikke kræver tilladelse, men kan forbydes.

Kravet om politiets tilladelse til offentlig dans i medfør af politivedtægterne anser udvalget for overflødigt.

1.5.6. Afbrænding af fyrværkeri.

I dag anses afbrænding af fyrværkeri ikke for at være en forlystelse, og området er særskilt reguleret ved lov nr. 193 af 24. maj 1972 om fyrværkeri samt bekendtgørelse nr. 871 af 23. oktober 1992 om fyrværkeri. Fyrværkerilovgivningen administreres af Indenrigsministeriet.

Det fremgår af fyrværkeribekendtgørelsen, at afholdelse af alle større fyrværkerier kræver politiets tilladelse, uanset om de er offentlige eller ej.

Tilladelseskravet i medfør af politivedtægterne til afbrænding af fyrværkeri kan som følge heraf ophæves.

1.5.7. Forevisning af seværdigheder.

Forevisning af seværdigheder omfatter efter ordlyden af tidligere politivedtægter forevisning af menageri, sjældne dyr, verdensteatre, panoramaer, perspektivkasser, stereoskopsamlinger o.l.

Forevisning af menagerier og sjældne dyr er omfattet af forbuddet i dyreværnslovens § 17 om anvendelse af vilde dyr i cirkus, varietéer og omrejsende menagerier.

Verdensteatre, panoramaer, perspektivkasser, stereoskopsamlinger o.l. er forældede former for forevisning af (levende) billeder, og i henhold til filmloven kræver filmforevisning ikke længere tilladelse.

Tilladelseskravet i politivedtægterne til forevisning af seværdigheder må anses for overflødig.

1.5.8. Boksekampe.

Sportskampe og sportsprægede opvisninger anses i almindelighed ikke for omfattet af politivedtægtens krav om polititilladelse, men der er imidlertid fastsat et krav om polititilladelse for afvikling af offentlige boksekampe. Kravet blev indført i 1920'erne, hvor boksning formentlig var den eneste sportsgren, der blev drevet erhvervsmæssigt.

I relation til kravet om polititilladelse efter politivedtægten har Justitsministeriet ligestillet thai- og kickboksning, professionel brydeopvisning, fribrydning og "catch as catch can" med boksekampe.

I medfør af politivedtægterne har Justitsministeriet ved cirkulære af 20. december 1989 med senere ændringer (bilag 3) fastsat retningslinier for politiets meddelelse af tilladelser til offentlige boksekampe. Reglerne gælder både for professionel- og amatør boksning. Bestemmelserne er hovedsagelig af sundhedsmæssig karakter. Endvidere har Sundhedsstyrelsen ved cirkulære af 15. august 1990 fastsat retningslinier for stævnelægers pligter og beføjelser under offentlige boksekampe.

Professionel boksning er forbudt i Sverige og Norge. I øvrigt reguleres boksning alene af kodeksregler fastsat af nationale og/eller internationale forbund.

Kulturministeriets repræsentant i udvalget har tilkendegivet, at Kulturministeriet, hvorunder sporten henhører, ikke finder, at der bør ske statslig regulering af sportsudøvelse.

Arbejdsministeriet har over for udvalget oplyst, at professionel sport, i det omfang der er tale om et arbejde for en arbejdsgiver, i princippet er omfattet af arbejdsmiljøloven, og dermed underlagt tilsyn og kontrol fra Arbejdstilsynet.

Sundhedsministeriet og Sundhedsstyrelsen har over for udvalget tilkendegivet, at man ikke har bemærkninger til, at det - ligesom ved andre sportsgrene - overlades til de respektive sportsforbund selv at regulere området i overensstemmelse med de internationale kodeksregler.

På baggrund af det anførte finder udvalget, at tilladelseskravet vedrørende offentlige boksekampe må anses for unødvendigt. Som følge heraf kan boksecirkulærene tillige ophæves.

1.5.9. Væddeløb.

Betegnelsen væddeløb omhandler efter ordlyden alene løb, hvori der indgår væddemål.

Heste-, cykel-, hunde- og duevæddeløb er tillige omfattet af lovbekendtgørelse nr. 756 af 19. august 1994, hvorefter der kræves bevilling til totalisatorspil fra Skatteministeriet, ligesom der efter lovbekendtgørelse nr. 637 af 27. juli 1993 om visse spil, lotterier og væddemål kræves bevilling fra Skatteministeriet til at foranstalte andre former for væddemål.

Kapløb, hvortil der ikke er knyttet væddemål, må betragtes som en sportsaktivitet, der kan afholdes uden krav om tilladelse i medfør af politivedtægten.

I færdselslovens § 37, stk. 1-4, er der fastsat nærmere regler om cykel- og motorløb på offentlig vej. Trafikministeriet har endvidere i en bekendtgørelse fra 1995 fastsat nærmere regler for afviklingen af motorløb udenfor offentlig vej.

Udvalget anser tilladelseskravet i politivedtægterne vedrørende væddeløb for overflødigt.

2. Andre hensyn.

Det fremgår af afsnit 1, at kravet om politiets tilladelse til at drive en forlystelse primært har været begrundet i ønsket om gennem politiets undersøgelse og vurdering af ansøgerens og eventuelle medhjælperes personlige forhold at sikre en forsvarlig drift af forlystelsen, jf. forlystelsescirkulærets § 1, stk. 1, og at udvalget finder, at kravet om polititilladelse bør afskaffes.

Politiet har imidlertid tillige varetaget en række andre hensyn til sikring af, at forlystelsen blev afviklet på en forsvarlig måde. Politiet har således krævet en række betingelser opfyldt, inden en tilladelse blev meddelt, og stillet nærmere vilkår til tilladelserne. Politiet har herved varetaget en række bredere hensyn, der oprindeligt blev anset som et led i politiets opgaver. Efter politivedtægterne og forlystelsescirkulæret har politiet således skullet varetage hensyn af miljø-, arbejdsmiljø-, vej- og brandmæssig karakter, som nu tillige varetages af andre myndigheder, især den kommunale myndighed. Politiet har herudover især skullet sikre, at forlystelsesapparaters tekniske sikkerhed var forsvarlig for brugerne.

Det har været en praktisk og smidig ordning, som et accessorium til en polititilladelse, at kunne stille sådanne nærmere vilkår, som den samfundsmæssige og tekniske udvikling har skabt behov for. Imidlertid har de regler, der er gennemført på de nævnte områder, efter at politivedtægterne blev revideret i 1960'erne, gjort, at man med føje kan stille spørgsmål om, hvorvidt politiet fortsat bør varetage disse hensyn i relation til forlystelser.

Det vil fremgå af det nedenfor i afsnit 3-11 anførte, at det er udvalgets opfattelse, at disse hensyn bør varetages af den kommunale myndighed, der allerede efter anden lovgivning i vid udstrækning skal varetage disse hensyn. Derved sikres der også i videst muligt omfang en lokal indflydelse på udviklingen indenfor forlystelsesområdet, hvilket er anbefalet i udvalgets kommissorium.

3. Miljømæssige hensyn.

Ifølge forlystelsescirkulærets §§ 2-3 skal politiet ved godkendelse af forlystelsespladser bl.a. tage hensyn til sanitære forhold samt eventuelle gener for omgivelserne ved placeringen af forlystelserne. Politiet fastsætter endvidere åbningstider.

Ifølge miljøbeskyttelseslovens § 35, sammenholdt med bilag 1 i bekendtgørelse nr. 794 af 9. december 1991 om godkendelse af listevirksomheder, må forlystelsesparker ikke anlægges eller påbegyndes før kommunalbestyrelsen har meddelt godkendelse heraf. Til godkendelsen kan ifølge §§ 42-44 knyttes vilkår med hensyn til virksomhedens etablering og drift, herunder om åbningstid, samt nedlægges forbud mod fortsat drift m.v.

Bestemmelserne i politivedtægtens §§ 2-3 har derfor ingen praktisk betydning for de af miljøbeskyttelseslovens § 35 omfattede forlystelsesparker.

Bestemmelserne i politivedtægten har navnlig haft praktisk betydning for ambulante forlystelser.

Ved § 3, stk. 1, nr. 9, i Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 367 af 10. maj 1992 vedrørende anden virksomhed end listevirksomhed blev der indført en anmeldelsespligt for midlertidig placering og anvendelse af omrejsende tivoli, forlystelsesanlæg eller lignende udendørs aktiviteter til kommunalbestyrelsen. Kommunalbestyrelsen kunne ifølge § 4 fastsætte vilkår, herunder om åbningstid, meddele påbud eller nedlægge forbud mod de pågældende aktiviteter.

Bestemmelsen i § 3, stk. 1, nr. 9, blev imidlertid ophævet ved bekendtgørelse nr. 358 af 4. juni 1993 - efter henstilling fra tivoliorganisationerne til Miljøministeriet - under hensyn til, at det i politivedtægterne gældende krav om, at politiets tilladelse skulle foreligge, måtte anses for tilstrækkeligt, idet politiet sørgede for at inddrage de kommunale myndigheder i fornødent omfang.

Miljøministeriet har over for udvalget oplyst, at ministeriet ikke vil have indvendinger imod at genindføre en regel svarende til den tidligere bestemmelse i § 3, stk. 1, nr. 9. Miljøministeriet vil i givet fald overveje, om bekendtgørelsen bør udvides til at omfatte udendørs koncerter, der kan give anledning til betydelige miljømæssige problemer.

Udvalget mener, at de i forlystelsescirkulærets §§ 2-3 nævnte hensyn bør varetages af kommunerne som miljømyndighed. Dette gælder også med hensyn til åbningstider, idet politimæssige hensyn isoleret set ikke kan begrunde, at der gives politiet adgang til at begrænse åbningstiden for et forlystelsessted. Kommunalbestyrelserne har i øvrigt ved de seneste ændringer af butikstidsloven og restaurationsloven fået overført beføjelser med hensyn til åbningstid fra politiet.

Der kan stilles spørgsmål om, hvorvidt miljøbeskyttelsesloven omfatter alle de forlystelsessteder, der er omfattet af forlystelsescirkulæret. Kun forlystelses**parker** er klassificeret som listevirksomheder, hvorfor indendørs forlystelsessteder ikke umiddelbart er omfattet.

Miljøstyrelsen har oplyst, at man anser erhvervsmæssigt drevne forlystelsessteder, herunder aktivitetscentre, hvor aktiviteterne i det væsentlige foregår indendørs, fx. badelande, som listevirksomheder, men næppe mindre udendørs forlystelsessteder med gratis benyttelse af forlystelsesapparater, eller mindre indendørs forlystelsessteder, der indrettes i eksisterende bygninger. Miljøbeskyttelsesloven indeholder imidlertid hjemmel til at regulere også indendørs forlystelsessteder, hvor der må forventes at foreligge miljømæssige hensyn, specielt støjgener for omboende.

På baggrund heraf anser udvalget det for unødvendigt at opretholde kravet om polititilladelse for at hindre gener for omgivelserne. Politiet vil fortsat, som led i sin almindelige opgave med at opretholde ro og orden, kunne varetage politimæssige hensyn i forbindelse med forlystelsesstederne, jf. herved retsplejelovens § 108 og reglerne i politivedtægterne herom.

4. Byplanmæssige hensyn.

Faste forlystelsessteder vil som regel være omfattet af planlovens regler om lokalplanpligt (kapitel 5). Dette gælder i hvert fald, hvis større bygge- og anlægsarbejder skal finde sted. Herudover kan kommunen træffe bestemmelse om etablering af en lokalplan for at sikre en bestemt udnyttelse af eksisterende områder. Det kan fx. herved sikres, at erhvervslokaler ikke udnyttes til forlystelsessteder, spillehaller e.l.

Reglerne i forlystelsescirkulærets §§ 2-3 har som nævnt under afsnit 2 ikke praktisk betydning, for så vidt angår faste forlystelsessteder. For ambulante forlystelser gælder, at de som regel etableres på steder, der ejes af kommunerne, eller som kommunerne har godkendt til sådanne aktiviteter. Politiet vil i praksis aldrig nægte at godkende en plads, som kommunen har anvist eller godkendt.

5. Arbejds miljømæssige hensyn.

5.1. Ifølge forlystelsescirkulærets § 1, stk. 3, skal tilladelse gives på vilkår, at eventuelle medhjælpere skal være fyldt 16 år, ligesom der for 16-18 årige skal foreligge skriftlig samtykke fra forældremyndighedens indehaver.

Det er udvalgets opfattelse, at § 1, stk. 3, må anses som bortfaldet ved Arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 516 af 14. juni 1996 om unges arbejde, herunder navnlig § 23, stk. 6, hvoraf det fremgår, at unge over 15 år

må assistere ved afholdelse af forestillinger i teatre, biografer, cirkus, koncertsteder og lignende underholdningssteder indtil kl. 24.00.

Arbejdsministeriet har erklæret sig enig heri.

5.2. Ifølge § 46 i bekendtgørelsen om unges arbejde kræves politiets tilladelse til, at børn under 13 år erhvervsmæssigt optræder, deltager eller medvirker i kulturelle og lignende aktiviteter, herunder sportsaktiviteter, teaterforestillinger, varietéforestillinger, koncerter, cirkusforestillinger, radio og tv, eller medvirker ved optagelse af film eller reklamefilm. Der skal især tages hensyn til barnets alder, helbredstilstand og miljø, dets skolegang, arten og hyppigheden af dets medvirken, den til forberedelse, prøver og optræden nødvendige daglige arbejdstid, arbejdsstedet samt engagementets varighed. Politiet fører det almindelige tilsyn med overholdelsen af disse regler og af vilkår, der er opstillet i tilladelser i henhold hertil.

Det er udvalgets opfattelse, at politiet ikke er den rette myndighed til at afgøre spørgsmålet om erhvervsmæssig optræden for børn under 13 år.

Arbejdsministeriet har over for udvalget tilkendegivet, at man vil overveje at lade denne opgave overgå til Arbejdstilsynet.

6. Vej- og færdselsmæssige hensyn.

Ifølge forlystescirkulærets § 2, stk. 1, skal politiet ved godkendelse af pladsen for en forlystelse tillige lægge vægt på til- og frakørselsforhold samt parkeringsmuligheder.

Denne bestemmelse tager især sigte på ambulante forlystelser, idet de nævnte hensyn ved faste forlystelsessteder indgår i de krav, som kommunerne som vej-, plan-, miljø- og byggemyndighed kræver opfyldt.

Ved ambulante forlystelser skal til- og frakørselsforhold godkendes af kommunerne som vejmyndighed. Kommunerne skal herudover sørge for afmærkninger af færdselsrestriktioner, som politiet fastsætter i medfør af færdselslovens § 92 med samtykke fra vejmyndigheden.

Færdselsmæssige hensyn kan efter udvalgets opfattelse ikke begrunde, at kravet om politiets godkendelse af forlystelsespladsen opretholdes. De færdselsmæssige hensyn må anses for tilstrækkeligt varetaget gennem samarbejdet med vejmyndigheden og gennem pligten ifølge færdselsloven for borgerne til at rette sig efter politiets anvisninger.

7. Brandmæssige hensyn.

Af normalpolitivedtægtens § 50, 2. pkt., fremgår forudsætningsvis, at der for meddelelse af tilladelse til afholdelse af offentlig forlystelse kan stilles vilkår om en særlig brandvagt. Findes særlig brandvagt nødvendig, skal forlystelsesindehaveren betale udgifterne hertil.

De brandmæssige hensyn varetages imidlertid i dag af den kommunale beredskabsmyndighed i henhold til beredskabsloven. Kommunalbestyrelsen kan således i henhold til beredskabslovens § 35 bestemme, at der skal træffes driftsmæssige foranstaltninger til at forebygge eller formindske brandfaren og til at sikre forsvarlige rednings- og slukningsmuligheder i tilfælde af brand. Kommunalbestyrelsen kan endvidere bestemme, at der skal udsættes brandvagt, og at arrangøren skal betale herfor.

Bestemmelsen i normalpolitivedtægtens § 50, 2. pkt., kan derfor ophæves.

8. Sikkerhedsmæssige hensyn.

8.1. Særlige forlystelsesapparater.

8.1.1. Forlystelsescirkulæret.

Ifølge forlystelsescirkulærets § 14 og §§ 20-26 kan politiet ved udstedelse af forlystelsestilladelser til særlige forlystelsesapparater, herunder karruseller, luftgynger, rutschebaner, radiobiler, skydebaner o.l. forlystelsesapparater, kræve en særlig godkendelse til sikring af, at apparaterne ikke frembyder fare for publikum eller for det personale, der skal betjene dem. Godkendelsen sker i en særlig tilsynsbog, der skal følge den pågældende forlystelse. Politiet kan for ansøgerens regning rekvirere sagkyndig bistand fra et af Justitsministeriet godkendt akkrediteret institut (i dag Force Instituttet eller Dansk Teknologisk Institut), der i tilsynsbogen angiver de betingelser, der af sikkerhedsmæssige grunde bør stilles med hensyn til apparatets konstruktion, opstilling og anvendelse.

Et forlystelsesapparat skal på tivoliejerens initiativ synes og godkendes før ibrugtagning her i landet og skal synes hvert kalenderår, umiddelbart inden det tages i brug, til sikring af, at der ikke er foretaget ændringer i den godkendte konstruktion, at det er forsvarligt vedligeholdt m.v. Disse syn og godkendelser foretages af et akkrediteret institut. Apparatet skal endvidere, hvis det flyttes, synes hvert nyt sted, det tages ibrug. Politiet kan hertil som sagkyndige bruge Bilinspektionen, ingeniører eller håndværkere, hvilket ligeledes sker for tivoliejerens regning.

8.1.2. Sikkerhedskrav efter anden lovgivning.

a) Forlystelsesapparater er omfattet af lov nr. 364 af 18. maj 1994 om produktsikkerhed. I henhold til denne lov må kun sikre produkter bringes i omsætning, ligesom tjenesteydelser kun må udføres, hvis de er sikre. Produktet må således ikke indebære sundheds- og sikkerhedsfare for personer eller ejendom.

Loven henhører under Erhvervsministeriet og administreres af Forbrugerstyrelsen. Forbrugerstyrelsen varetager tillige forbrugerinteresser i relation til EU, hvor der arbejdes med fælles EU-standarder for sikkerheden omkring forlystelsesapparater. Forbrugerstyrelsen er kontrolmyndighed, medmindre der i eller i henhold til anden lov er fastsat særlige bestemmelser om forebyggelse af fare ved særlige produkter eller tjenesteydelser. Den myndighed, der påser overholdelsen af denne lovgivning, vil så tillige være kontrolmyndighed. Justitsministeriet og politiet er derfor i dag på grund af reglerne i forlystelsescirkulæret kontrolmyndighed med hensyn til forlystelsesapparater.

b) Forlystelsesapparater er endvidere i vidt omfang omfattet af byggeloven. Byggeloven administreres af Bygge- og Boligstyrelsen under Boligministeriet. Bygningsmyndigheden er kommunalbestyrelsen.

Byggeloven omfatter bygninger og mure samt andre faste konstruktioner og anlæg, når "lovens anvendelse på de pågældende konstruktioner m.v. er begrundet i de hensyn, som loven tilsigter at varetage". Formålet hermed er at skabe tilfredsstillende tryghed i brand-, sikkerheds- og sundhedsmæssig henseende.

Byggeloven finder også anvendelse på transportable konstruktioner, fx. telte, midlertidige tilskuertribuner, som agtes gjort til genstand for bygningsmæssig udnyttelse, der ikke er af ren midlertidig karakter. Det er i motiverne til loven anført, at hvis benyttelsen strækker sig over mere end 6 uger, kan benyttelsen i hvert fald ikke anses for at være af ren forbigående art.

Forlystelsesapparater, der opstilles på faste forlystelsessteder, er således omfattet af byggelovens regler, men forlystelsesapparaters tekniske indretning har hidtil ikke været anset for omfattet af loven.

c) Arbejdsmiljølovgivningen, der henhører under Arbejdsministeriet og administreres af Arbejdstilsynet, varetager de arbejderbeskyttelsesmæssige hensyn i relation til ansatte ved forlystelsesapparater, medens de sikkerhedsmæssige hensyn til andre, herunder publikum, nu varetages af produktsikkerhedsloven.

8.1.3 Norge.

I Norge gælder en særlig lov fra 1991 om godkendelse og drift af indretninger til brug i tivolier og fornøjelsesparker (tivoliloven).

Tivoliloven administreres af kommunaldepartementet (Indenrigsministeriet), der således er den centrale

tivolimyndighed. Departementet har dog delegeret en række beføjelser til Statens Bygningstekniske Etat.

Tivoliindretninger skal, uanset om de er permanent placeret eller flyttes omkring, have en sikkerhedsmæssig godkendelse efter tivoliloven, før de tages i brug. Godkendelsen gives for indtil 1 år ad gangen. Enhver tivoliindretning skal have egen logbog (tilsynsbog), hvori nødvendige informationer om indretninger, godkendelser og syn tilføjes.

Ejere af tivoliindretninger har ansvaret for, at de enkelte tivoliindretninger er godkendt, og har herudover et objektivi ansvar for drift og kontrol m.v. Ejerne er endvidere forpligtet til at tegne forsikring til økonomisk dækning af eventuelle erstatningskrav.

8.1.4. Sverige.

I Sverige har Justitsministeriet med hjemmel i ordningslagen, jf. kap. III, 1, udstedt nærmere regler for besigtigelse af tivolianordninger.

Besigtigelse af tivolianordninger udføres af et organ, som er akkrediteret af Styrelsen for akkreditering og teknisk kontrol. Såfremt en fast tivolianordning tillige er omfattet af byggeloven, skal besigtigelsesorganets godkendelse koordineres med det kommunale nævn, som meddeler byggetilladelse.

En tivolianordning skal besigtiges inden den første gang tages i brug i Sverige, og herefter hver gang der foretages ændringer, som er af væsentlig betydning for sikkerheden. Ved besigtigelsen kontrolleres, at tivolianordningen opfylder kravene i henhold til gældende forskrifter, og at anordningen i øvrigt er tilfredsstillende ud fra et sikkerhedssynspunkt.

Såfremt besigtigelsesorganet kan godkende tivolianordningen, udsteder det et godkendelsesbevis. Godkendelsen gælder i et år, medmindre særlige forhold bevirker, at der er fastsat en kortere gyldighedsperiode.

Såfremt en tivolianordning på grund af skade eller af anden årsag ikke frembyder betryggende sikkerhed mod ulykkestilfælde, kan politiet forbyde, at anordningen anvendes, så længe fejlen består. Politiet skal i så tilfælde inddrage godkendelsesbeviset.

De nærmere forskrifter for besigtigelse af tivolianordninger meddeles af Rigspolitiet efter samråd med Elsikkerhedsverket, Boverket og Arbejdsskadestyrelsen.

8.1.5. Udvalgets overvejelser.

Politiets opgave med hensyn til at godkende forlystelsesapparater er et accessorium til politiets meddelelse af tilladelse til forlystelser.

Ophæves kravet om politiets tilladelse, må opgaven med at sikre, at forlystelsesapparater efter deres konstruktion ikke frembyder fare for publikum, varetages på anden måde.

Efter udvalgets opfattelse bør denne opgave ikke udføres af politiet. Opgaven ligger helt uden for politiets almindelige arbejdsopgaver, og politiet har ikke tilstrækkelig teknisk viden eller forudsætninger for at løse denne opgave på en forsvarlig måde.

Det er efter udvalgets opfattelse naturligt, at kommunerne overtager tilsynsopgaven med forlystelsesapparaters forsvarlige indretning. Kommunerne er i forvejen som vej-, bygge-, miljø- og brandmyndighed inddraget ved etablering af et fast eller ambulante forlystelsessted. Opgaven er af begrænset omfang og vil - som politiets nuværende kontrol - i det væsentlige kunne indskrænkes til at påse, at der foreligger en aktuel godkendelse og syn af vedkommende forlystelsesapparat fra et akkrediteret institut i den tilsynsbog, der som hidtil bør følge forlystelsen. Ved simple ambulante forlystelsesapparater vil sagkyndigt syn efter omstændighederne som nu kunne undværes.

Hvis kravet om polititilladelser til forlystelser ophæves, vil den gældende akkrediteringsordning i forlystelsescirkulæret bortfalde. Der må derfor tilvejebringes fornøden hjemmel til, at sikkerhedskrav

omkring forlystelsers tekniske indretning kan fastlægges på anden måde.

Erhvervsfremmestyrelsen under Erhvervsministeriet har oplyst, at styrelsen i henhold til bekendtgørelse nr. 256 af 11. april 1994 om akkreditering af selskaber m.v. til certificering af personer, produkter og systemer kan fastsætte de nærmere vilkår for akkreditering af selskaber til teknisk godkendelse af forlystelsesapparater. Et selskab skal for at blive akkrediteret være faglig kompetent, have de fornødne interne procedurer, regler m.v. og have international standard. Såfremt styrelsen finder, at selskabet opfylder betingelserne for akkreditering, udsteder Dansk Akkreditering, DANAK, et akkrediteringsdokument. Styrelsen fører løbende tilsyn med, at de akkrediterede selskaber overholder de for akkrediteringen gældende regler og vilkår. Et akkrediteret selskab har pligt til efter anmodning at foretage certificering inden for akkrediteringsområdet. Selskabet kan til brug for en godkendelse anmode andre myndigheder om en udtalelse, fx. Bilinspektionen, Arbejdstilsynet eller Sundhedsstyrelsen.

De nuværende af justitsministeren i henhold til forlystelsescirkulæret godkendte akkrediterede institutter vil formentlig kunne akkrediteres efter disse regler. Der skal imidlertid i lov eller i henhold til lov fastsættes de faglige og tekniske krav, som de akkrediterede institutter under tilsyn af styrelsen skal sikre opfyldelsen af.

Det ligger uden for udvalgets opgave at tage stilling til, hvilken statslig myndighed der skal sørge for den fornødne hjemmel hertil. Udvalget mener imidlertid ikke, at den omstændighed, at politiet som et accessorium til tilladelseskravet til selve forlystelsen har krævet visse tekniske sikkerhedskrav opfyldt, kan begrunde, at en eventuel lovhjemmel skal skaffes af justitsministeren. Fastsættelsen af tekniske sikkerhedskrav hører ikke under Justitsministeriets ressort. Efter udvalgets opfattelse peger den eksisterende lovgivning på, at en regulering af dette område må varetages af Erhvervsministeriet og/eller Boligministeriet.

8.2. Beslægtede aktiviteter.

I henhold til kommissoriet skal udvalget overveje, om der er behov for at inddrage beslægtede aktiviteter, der udbydes primært i underholdningsøjemed, herunder sportsaktiviteter, under en nærmere regulering, således at visse aktiviteter forbydes, eller der gives hjemmel for Justitsministeriet til at forbyde visse former for forlystelser eller lignende aktiviteter ud fra blandt andet hensynet til deltageres sikkerhed.

Som det fremgår af kap. III, afsnit 1.3., er det meget vanskeligt at foretage en klar afgrænsning mellem forlystelser og en række sportsaktiviteter, idet sportsaktiviteter ofte udbydes i forlystelses- eller adspredelsesøjemed.

I Norge har kommunaldepartementet i en vejledning til tivoli-loven anført, at brug af indretninger, som omfattes af tivoli-loven, normalt er af mere passiv og mindre fysisk krævende karakter end indretninger, som bruges i mere sportslig sammenhæng, fx. faldskærmshop, wildwater-rafting, svæveflyvning o.l. Sådanne sportsaktiviteter er individuelle færdighedspræstationer. Nogle aktiviteter er endvidere af så afvigende karakter i forhold til det, loven som udgangspunkt skal regulere. Det gælder fx. elastikspring. I sådanne tilfælde bør der foretages en afgrænsning af, om aktiviteten tilbydes udenfor tivoli- og fornøjelsesparker eller indenfor. Det er kommunaldepartementets holdning, at aktiviteter, der tilbydes publikum indenfor fornøjelsesparker, tivolier o.l., er omfattet af tivoli-loven. Såfremt aktiviteten tilbydes udenfor tivolier o.l., bør der ikke etableres en egentlig godkendelses- og kontrolfunktion efter tivoli-loven.

Kulturministeriets repræsentant i udvalget har udtalt, at det er Kulturministeriets politik, at man ikke ønsker at regulere sportsaktiviteter.

Justitsministeriets hidtidige praksis om at inddrage visse farlige sportsaktiviteter under forlystelsescirkulærets tilladelseskrav, når de drives erhvervs-mæssigt, fx. parasails, paraglidere og klatrevægge, og kravet om tilladelse til boksekampe i politivedtægtens § 48 synes ikke at harmonere med Kulturministeriets standpunkt.

Produktsikkerhedslovens krav om produkters sikkerhed gælder for ethvert produkt, der bringes i omsætning, og for enhver tjenesteydelse, der har tilknytning til et produkt, uanset produktet eller ydelsen tilbydes mod vederlag eller gratis. Loven gælder således både for forlystelses- og sportsaktiviteter.

På baggrund heraf mener udvalget ikke, at der bør ske en regulering af erhvervsmæssige udbud af sportsaktiviteter, selvom de udbydes primært i underholdningsøjemed. Der bør derfor ikke indføres hjemmel for justitsministeren til at forbyde visse sportsaktiviteter ud fra en sikkerhedsmæssig vurdering.

9. Forsikring.

Ifølge forlystelsescirkulærets § 27 skal der tegnes lovpligtig arbejdsskadeforsikring for eventuel medhjælp og ansvarsforsikring, som skal dække et evt. erstatningsansvar for publikum. Ansvarsforsikringen skal som minimum udgøre mindst 5 millioner kr. ved personskade og 2 millioner kr. ved tingsskade.

Pligten til at tegne lovpligtig arbejdsskadeforsikring for eventuelle medhjælpere følger allerede af lov nr. 390 af 20. maj 1992 om forsikring mod følger af arbejdsskade.

Produktsikkerhedsloven giver ikke hjemmel til at pålægge udbyderen af et produkt at tegne ansvarsforsikring for eventuelle skader, der påføres brugeren af produktet.

Efter dansk rets almindelige erstatningsregel afgøres spørgsmålet om, hvorvidt en forlystelsesudbyder er erstatningsansvarlig for en skade, der påføres en bruger af forlystelsen, efter den almindelige culperegulering. Efter retspraksis må der anses at påhvile udbyderen et meget strengt ansvar, og den pågældende kan i almindelighed ikke frigøre sig for dette ansvar ved ansvarsfraskrivelse.

Forsikringspligtens primære formål er at sikre, at en erstatning for en opstået skade bliver betalt.

Der findes i lovgivningen ikke regler på sammenlignelige retsområder, hvor forsikringspligt er pålagt.

Der er efter udvalgets opfattelse imidlertid næppe noget til hinder for, at en betingelse om forsikringspligt kan knyttes til et akkrediteret instituts tekniske godkendelse af et forlystelsesapparat, som udsætter dets brugere for en vis risiko. Udvalget finder derfor ikke, at det gældende vilkår om forsikringspligt kan begrunde en opretholdelse af tilladelseskravet.

10. Ophavsretlige hensyn.

Det fremgår af de gældende vilkår for forlystelsestilladelser, at musik, der er beskyttet i medfør af ophavsretsloven, kun må udføres med samtykke fra rettighedsindehaveren (KODA).

Denne pligt til at indhente samtykke fremgår imidlertid direkte af ophavsretsloven, og muligheden for at kunne fastsætte vilkår herom er derfor overflødig.

11. Formålet med et marked eller dyrskue.

Det fremgår af forlystelsescirkulærets § 4, at tilladelser til forlystelser på markeder og dyrskuer kun bør meddeles i passende omfang ved hvert enkelt arrangement, således at der tages hensyn til, at formålet med markedet eller dyrskuet ikke tilsidesættes.

Efter udvalgets opfattelse håndhæves bestemmelsen ikke i praksis, og den bør heller ikke håndhæves af politiet, da den kan have karakter af en kvalitetsbedømmelse (censur) af arrangementet.

12. Velanstændighedshensyn e.l.

12.1. Generelle bemærkninger.

Ifølge kommissoriet skal udvalget overveje, om der er behov for at indføre regler, der forbyder eller giver hjemmel for justitsministeren til at forbyde visse former for forlystelser ud fra velanstændighedshensyn e.l.

En sådan hjemmel vil gøre det muligt at opretholde et forbud mod visse forlystelser, samtidig med at kravet

om politiets forudgående tilladelse ophæves.

Som det fremgår af kap. III, afsnit 2.1, indeholdt forlystelsescirkulæret oprindeligt en regel, der gav politiet adgang til at nægte tilladelse til en forlystelse ud fra en bredere vurdering af forlystelsens værdi eller lødighed for publikum. De nedenfor under afsnit 12.2. - 12.4. nævnte tilfælde, der delvis er reguleret i cirkulæret, må anses for et levn fra denne tidligere ordning.

Censurregler kendes i dag i relation til forlystelser kun for offentlig filmforevisning og gælder kun for de film, der ønskes forevist for børn under 15 år, jf. filmlov nr. 186 af 12. marts 1997.

Udvalget finder ikke, at der bør være adgang for politiet til at forbyde forlystelser af velanstændighedsgrunde. Ved forlystelser i restaurationer med alkoholbevilling har kommunalbestyrelsen efter restaurationslovens § 10, stk. 2, mulighed for efter en nærmere vurdering at betinge alkoholbevillingen af, at der ikke vises bestemte former for forlystelser i restaurationer.

12.2. Hypnose, spiritisme m.v.

Ifølge forlystelsescirkulærets § 15 må politiet ikke tillade afholdelse af offentlige hypnotiske, spiritistiske eller lignende forestillinger, hverken på eller uden for offentlige forlystelsessteder. Forestillinger med tankelæsning, suggestion og lignende må kun tillades, hvis publikum ikke deltager.

Reglerne, der stammer fra cirkulære nr. 9 af 19. januar 1945, må anses for at have tvivlsom hjemmel i politivedtægterne samt de gamle politilove.

Efter udvalgets kendskab håndhæves bestemmelserne heller ikke og indgår ikke i standardvilkårene i forlystelsestilladelser til fx. cirkus.

Da bestemmelserne kan have en sundhedsmæssig begrundelse, har udvalget drøftet spørgsmålet med repræsentanter for Sundhedsministeriet og Sundhedsstyrelsen. Disse myndigheder har tilkendegivet, at der ikke er sundhedsmæssige problemer forbundet med en ophævelse af reglerne i forlystelsescirkulærets § 15.

12.3. Dværgkastning.

Ved cirkulæreskrivelse af 28. januar 1986 meddelte Justitsministeriet, at dværgkastning må anses for omfattet af politivedtægtens § 48 og restaurationslovens § 26 om offentlig optræden, og at sådanne sager skulle forelægges Justitsministeriet. Ved allerede givne generelle tilladelser til offentlige forlystelser blev politiet anmodet om at præcisere, at tilladelserne ikke omfattede sådanne forestillinger.

Justitsministeriet meddelte i den forbindelse afslag på ansøgninger om dværgkastning, og den daværende justitsminister udtalte i forbindelse med et spørgsmål fra et folketingsmedlem, at denne forlystelse var "udtryk for den dybeste menneskeforagt og på alle måder under målet for almindelig menneskelig værdighed".

Afgørelsen, der hviler på en moralsk fordømmelse, er efter udvalgets opfattelse af tvivlsom lovlighed og er formentlig et udslag af den tidligere gældende adgang til at kvalitetsbedømme (censurere) forlystelser.

Cirkulæreskrivelse af 28. januar 1986 om dværgkastning bør derfor ophæves.

12.4. Nøgendans og live-shows.

Justitsministeriet har ved cirkulæreskrivelse af 11. august 1995 fastsat vilkår for politiets meddelelse af tilladelse til nøgendans. Vilkårene gælder både for tilladelse til nøgendans i restaurationer, jf. restaurationslovens § 26, stk. 7, og på offentlige forlystelsessteder, jf. politivedtægten. Cirkulæreskrivelsen er gengivet i bilag 2.

Medens nøgendans kan tillades under visse betingelser, er optræden med live-shows ifølge cirkulæreskrivelsen ikke tilladt.

Pornografi udbydes i dag i stort omfang i tv- og videoprogrammer.

Det er udvalgets opfattelse, at cirkulæreskrivelse af 11. august 1995 bør ophæves. Det absolutte forbud mod live-shows har næppe tilstrækkelig hjemmel i de gamle politilove, og der er næppe anledning til at indføre en særlig lovhjemmel herom.

Straffeværnet i straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkelser må anses for tiltrækkeligt også på dette område.

Som anført under afsnit 12.1. vil en kommunalbestyrelse tillige kunne betinge en alkoholbevilling til en restauration af, at der ikke vises nøgendans eller live-shows i restaurationen.

13. Normalpolitivedtægtens § 49.

Ifølge normalpolitivedtægtens § 49 må ingen uden politiets tilladelse forevise film eller optræde med teater, musik, sang, behændighedskunstner e.l. på veje eller i gårde.

Denne regel må i det væsentlige anses for begrundet i færdsels- og ordensmæssige hensyn. Miljømæssige hensyn specielt i relation til støjgener spiller dog også ind.

Politiet varetager i øvrigt også på anden måde miljømæssige hensyn, når det drejer sig om kortvarige gener, som umiddelbart kan belysnes at give anledning til konflikter borgerne imellem. Ifølge normalpolitivedtægtens § 9 kan politiet således forbyde benyttelse af højttalere, grammofoner, musikinstrumenter e.l. i fri luft eller for åbne vinduer eller døre, når benyttelsen må antages at være til væsentlig ulempe for de omboende eller forbipasserende.

Nogle kommuner har i særlige bekendtgørelser eller gaderegulativer efter forhandling med politiet givet regler, der i et vist omfang åbner adgang for musikudøvelse på bestemte offentlige gader eller pladser uden politiets tilladelse. Det gælder fx. Københavns kommune.

Kommunerne har som vejmyndighed eller miljømyndighed næppe efter gældende lov hjemmel til at foretage en regulering af de af § 49 omfattede aktiviteter.

De færdselsmæssige og ordensmæssige hensyn, som især begrunder kravet om tilladelse, varetages af politiet, der som led i sin almindelige patruljevirkingsomhed har tilsynet med, at færdslen ikke generes af sådanne aktiviteter.

Der er som følge heraf i udvalget enighed om, at reglen i normalpolitivedtægtens § 49 bør opretholdes.

14. Normalpolitivedtægtens § 50.

Ifølge normalpolitivedtægtens § 50, 1. pkt., skal den, der har fået tilladelse til afholdelse af en offentlig forlystelse eller tilladelse til gadeoptræden, efterkomme de forskrifter, som politiet giver.

Ved den af udvalget anbefalede ophævelse af normalpolitivedtægtens § 48 vil denne bestemmelse kun have betydning i relation til gadeoptræden m.v. efter normalpolitivedtægtens § 49.

Da der er behov for, at politiet på stedet kan give nærmere instrukser om, hvor og hvorledes en tilladt gadeoptræden bør udføres - vilkår som ikke altid vil kunne præciseres i tilladelsen - finder udvalget, at denne bestemmelse bør opretholdes i relation til tilladelser efter § 49.

Det fremgår af afsnit 6, at § 50, 2. pkt., om brandvagt kan ophæves.

15. Anmeldelsespligt til politiet om afholdelse af forlystelser.

Selv om kravet i normalpolitivedtægtens § 48 om politiets tilladelse til afholdelse af forlystelser ophæves, kunne det overvejes, om der bør være en pligt for den, der etablerer et offentligt forlystelsessted eller

ambulant afholder en offentlig forlystelse, til at anmelde dette til politiet.

En sådan anmeldelsespligt gælder i visse tilfælde i Norge og Sverige i stedet for kravet om polititilladelse, jf. kapitel IV.

Der er ved gennemgangen af de gældende regler om myndighedstilsyn m.v. redegjort for, at den kommunale myndighed allerede i medfør af anden lovgivning skal sikre de væsentligste hensyn, som bør varetages i relation til en konkret forlystelse.

Politiet sørger i sin nuværende administration af området for at inddrage den kommunale myndighed, der giver de fornødne godkendelser i brand-, bygnings-, vej-, planlægnings- og miljømæssig henseende.

Politiet må ved ophævelse af tilladelseskravet i medfør af sit tætte samarbejde med den kommunale myndighed forventes på tilsvarende måde at blive inddraget, når færdselsmæssige eller ordensmæssige hensyn kræver politiets medvirken til afvikling af forlystelser.

Udvalget mener som følge heraf ikke, at der er grund til at etablere en anmeldelsespligt til politiet ved etablering af et forlystelsessted eller opsætning af en forlystelse.

16. Hjemmel for politiet til midlertidigt at standse en forlystelse.

Ifølge byggelovens § 18 kan kommunalbestyrelsen kræve afspærring og rømning af ejendomme, hvis der opstår fare for beboere eller andre. Dette omfatter også forlystelses anlæg.

Arbejdstilsynet kan i medfør af arbejdsmiljølovens § 77, stk. 2, blandt andet påbyde, at brugen af en maskine m.v. standses, hvis man skønner det nødvendigt for at afværge en overhængende betydelig fare for de ansattes eller andres sikkerhed eller sundhed.

Der har i praksis været et behov for politiet til at standse en forlystelse, især i tilfælde hvor en gæst, der benytter forlystelsen, er kommet til skade. Politiet har i sådanne tilfælde forbudt dens benyttelse, indtil Arbejdstilsynet eller de teknologiske institutter, der har godkendt forlystelsen, har undersøgt den for fejl og mangler. Politiet møder altid i sådanne tilfælde forståelse for et ønske om midlertidig lukning af en forlystelse fra vedkommende tivoliejers side.

Som nævnt i afsnit 14 har indehaveren af en forlystestilladelse efter normalpolitivedtægtens § 50 pligt til at efterkomme de ordensforskrifter, som politiet giver. Denne bestemmelse tager dog næppe sigte på at give politiet adgang til at standse en forlystelse, hvortil der er givet tilladelse. Hjemmelen for politiet til at standse en forlystelse ved en ulykke eller på grund af pludselig opståede væsentlige politimæssige problemer må snarere søges i straffelovens §§ 13 og 14, der er de almindelige hjemler for politiets magtbeføjelser uden for strafferetsplejen.

Restaurationsloven indeholder i § 26, stk. 8, en hjemmel for politiet til at forbyde offentlig dans, musik, spil og lignende i restaurationer, når konkrete ordensmæssige forhold giver grund hertil. Hvis slagsmål eller anden betydelig uorden har fundet sted i en restauration, kan politiet beordre den lukket for resten af dagen, jf. restaurationslovens § 32, stk. 3.

Udvalget foreslår som anført under afsnit 1.5.4. i dette kapitel, at kravet om politiets tilladelse til optræden i restaurationer ophæves. Som følge heraf bør restaurationslovens § 26, stk. 8, suppleres med en adgang for politiet til at forbyde offentlig optræden i restaurationer.

Udvalget finder ikke behov for at indføre en tilsvarende hjemmel for forlystelser uden for restaurationer. Dette bør i stedet overvejes i forbindelse med en generel drøftelse af spørgsmålet om politiets magtbeføjelser.

17. Økonomiske konsekvenser.

Politiets hovedopgave på forlystelsesområdet er at sørge for opretholdelse af ro og orden på forlystelsesstedet, herunder at regulere færdslen, når mange mennesker samles. Denne opgave skal politiet

fortsat løse, uanset at politiet fritages for administrationen af polititilladelser til forlystelser.

Administrationen af forlystelsestilladelser er koncentreret om de faste og ambulante tivolier, hvor politiet i forbindelse med udstedelse af tilladelser fører tilsyn med, at den nødvendige tekniske godkendelse af forlystelsesapparater foreligger. Endvidere sørger politiet for, at de kommunale myndigheder inddrages og giver de fornødne godkendelser og tilladelser.

Det skønnes, at der til politiets administration af forlystelsestilladelser og tilsynene i den forbindelse medgår ca. 10 årsværk. Arbejdet udføres dels af politipersonale dels af kontorphonale.

Politiet har ikke andre udgifter i forbindelse med administrationen, idet udgifterne til godkendelse og syn af forlystelsesapparater betales af tivoliejerne.

Ved en afskaffelse af tilladelsessystemet vil kommunerne få tildelt yderligere opgaver. Dette gælder navnlig med hensyn til kontrol af, at forlystelsesapparater er synet og godkendt. Denne arbejdsopgave indgår naturligt i de tilsynsopaver, som kommunerne har som miljø-, brand- og byggemyndighed, der i sig selv nødvendiggør, at kommunens tekniske forvaltning foretager besigtigelse af forlystelsesstedet. Da tekniske godkendelser og syn af forlystelsesapparater efter udvalgets opfattelse fortsat skal foretages af akkrediterede institutter på tivoliejernes regning, er det udvalgets opfattelse, at politiets fritagelse for administrationen af forlystelsesområdet ikke vil påføre kommunerne forøgede arbejdsopgaver af nævneværdigt omfang.

[\[Forrige dokument\]](#) [\[Næste dokument\]](#) [\[Begyndelsen af kapitlet\]](#) [\[Forsiden\]](#) [\[Top\]](#)

Statens Information. Version 1.0. Juni 1997

Denne publikation findes på adressen: <http://jm.schultzboghandel.dk>

© Justitsministeriets Forlystelsesudvalg 1997

Udarbejdelse: [Bureaukratiet IT Business Partner](#)

Bilag

Bilag 1: Justitsministeriets cirkulære nr. 16 af 4. februar 1988 om offentlige forlystelser som ændret ved cirkulære nr. 66 af 3. april 1996

[\[Forrige dokument\]](#) [\[Næste dokument\]](#) [\[Begyndelsen af kapitlet\]](#) [\[Forsiden\]](#) [\[Bund\]](#)

Justitsministeriets cirkulære nr. 16 af 4. februar 1988 om offentlige forlystelser som ændret ved cirkulære af 28. februar 1992 og cirkulære af 3. april 1996.

Cirkulære om offentlige forlystelser

(Til politidirektøren i København og politimestrene)

Efter de gældende politivedtægter må en række forlystelser ikke afholdes offentligt uden politiets tilladelse.

Ved meddelelse af tilladelser til forlystelser på offentlige forlystelsessteder, som for eksempel faste og omrejsende tivolier, byfester, markeder og dyrskuer, skal nedenstående regler iagttages.

Ved meddelelse af tilladelser til opstilling af ikke-gevinstgivende spilleautomater og afholdelse af visse forestillinger skal reglerne i § 13 og § 15 iagttages, uanset om forlystelsen afholdes på et offentligt forlystelsessted. § 13 finder dog ikke anvendelse i lokaler, der er omfattet af loven om restaurations- og hotelvirksomhed m.v.

Bestemmelserne i § 10 og §§ 16-19 finder tillige anvendelse ved tilladelser til drift af gevinstgivende spilleautomater i henhold til § 26 i lov om restaurations- og hotelvirksomhed m.v.

Politiet skal holde sig underrettet om de enkelte kommunalbestyrelses almindelige stilling til, at der meddeles tilladelser til offentlige forlystelser i kommunen. Kommunalbestyrelsens holdning er vejledende for politiet ved afgørelsen af de enkelte ansøgninger.

Kapitel 1. Personlige betingelser

§ 1. Tilladelse til at drive forlystelser, herunder karruseller, gynger, skydebaner, lykkespil, behændighedsspil og lignende, kan kun gives, hvis det efter de foreliggende oplysninger om ansøgerens og eventuelle medhjælperes personlige forhold må antages, at virksomheden vil blive drevet på forsvarlig måde.

Stk. 2. Er ansøgeren et selskab, gælder stk. 1 tilsvarende for den, der er ansvarlig for forlystelsen, og den pågældendes eventuelle medhjælpere.

Stk. 3. Tilladelsen skal gives på vilkår af:

1) at eventuelle medhjælpere er fyldt 16 år, og

2) at der for eventuelle medhjælpere mellem 16 og 18 år foreligger skriftligt samtykke til hvervet fra forældremyndighedens indehaver, medmindre ansøgeren eller dennes ægtefælle er indehaver af forældremyndigheden. For disse medhjælpere kan der stilles vilkår om en begrænset daglig arbejdstid.

Stk. 4. Det skal endvidere fremgå af tilladelsen, at den helt eller delvist kan tilbagekaldes:

1) hvis vilkårene ikke overholdes,

- 2) hvis der forekommer overtrædelse af anden lovgivning,
- 3) hvis tilladelsens benyttelse giver anledning til uorden eller væsentlig gene for omboende eller forbipasserende, eller
- 4) hvis det i øvrigt antages, at virksomheden ikke længere vil blive drevet på forsvarlig måde.

Kapitel 2. Generelle betingelser

§ 2. Den plads, hvor forlystelserne anbringes, skal godkendes af politiet. Der skal lægges særlig vægt på til- og frakørselsforhold, parkeringsmuligheder og sanitære forhold.

Stk. 2. Der bør så vidt muligt ikke godkendes pladser, der er beliggende i umiddelbar nærhed af beboelseshuse. Markedspladser og lignende steder, der fra tidligere tid har været benyttet til forlystelser af samme art, kan dog godkendes, hvis der kun vanskeligt kan findes anden egnet plads.

§ 3. Tilladelsen bør normalt betinges af, at der kun holdes åbent for publikum i tiden mellem klokken 11.00 og kl. 24.00, jf. endvidere de særlige regler i helligdagslovgivningen.

Stk. 2. Politiet kan fastsætte kortere åbningstider, for eksempel således, at særligt støjende forlystelser (højtaleranlæg, mekaniske musikinstrumenter og lignende) eller særlig risikobetonede forlystelser (gynger, karruseller, skydebaner og lignende) skal ophøre tidligere end de øvrige forlystelser.

Stk. 3. Det skal fremgå af tilladelsen, i hvilket tidsrum forlystelserne må være åbne.

§ 4. Tilladelser til forlystelser på markeder og dyrskuer bør kun meddeles i passende omfang ved hvert enkelt arrangement, således at der tages hensyn til, at formålet med markedet eller dyrskuet ikke tilsidesættes.

Kapitel 3. De enkelte forlystelser

Lykkespil

§ 5. Politiet kan tillade lykkespil på offentlige forlystelsessteder under forudsætning af, at det underholdende i spillet er så overvejende, at det har karakter af en forlystelse.

Stk. 2. Politiet kan tillade indtil 40 gevinstgivende spilleautomater for hver 2 bemandede køreforretninger i et forlystelsesarrangement under forudsætning af, at arrangementet fortsat har karakter af et egentligt forlystelsessted.

Stk. 3. Politiet kan tillade tombola eller lignende under forudsætning af, at tombolaen indgår som et naturligt, underholdende led i det samlede forlystelsesarrangement.

§ 6. Tilladelsen skal i øvrigt gives på vilkår af, at reglerne i §§ 7-11 overholdes.

§ 7. Spil om penge eller stærke drikke er ikke tilladt. Spillemærker eller andre gevinster må ikke ombyttes med penge.

Stk. 2. Spillemærker må kun anvendes til:

- 1) fortsat spil,
- 2) adgang til andre forlystelser, eller
- 3) køb af varer, der sælges på det offentlige forlystelsessted, dog ikke stærke drikke.

§ 8. I lykkespil om varer må hver spillers indsats pr. spil ikke overstige 5 kr. pr. felt eller lignende. Hvis der ydes rabat ved indsats på flere felter eller lignende, må hver spillers indsats ikke overstige 20 kr. pr. spil. Indkøbsprisen på de enkelte varer må ikke overstige 300 kr. Det er tilladt at udbetale sidegevinster i form af spillemærker, såfremt værdien af disse gevinster ikke overstiger 10 kr. i spillemærker.

§ 9. I roulettespil må hver spillers indsats højst udgøre 5 kr. Indsatsen på ét felt må dog ikke overstige 1 kr. Gevinsten må ikke overstige værdien af 50 kr. i spillemærker.

§ 10. I andre lykkespil om spillemærker, herunder gevinstgivende spilleautomater, må hver spillers indsats pr. spil ikke overstige 50 øre. Indkast kan gøres såvel i form af 25 øre og 50 øre som i 1, 5, 10 og 20 kroner eller i spillemærker af tilsvarende værdi.

Stk. 2. Spilleautomater kan indrettes således, at de ved indkast af 50 øre giver 2 spil eller ved indkast af 1 kr. giver 2 eller 4 spil, uden at det er muligt at få eventuelt overskydende beløb tilbagebetalt. Det skal ved skiltning på spilleautomaterne tydeligt fremgå, at de er indrettet på denne måde. **Stk. 3.** Såfremt der i en spilleautomat er indkastet mere end indsatsen, skal indkastet med fradrag af indsatsen for gennemførte spil, til enhver tid kunne tilbagebetales i form af spillemærker. Det er dog tilladt at tilbageholde gevinster på 1 kr. eller derunder på betingelse af, at beløbet kan benyttes til fortsat spil.

Stk. 4. Gevinsten i et spil må ikke overstige værdien af 300 kr. i spillemærker. Gevinster må kun udbetales i spillemærker og skal til enhver tid fuldt ud kunne udbetales. Ved gevinstudbetaling eller fortsat spil finder reglerne i stk. 3, dog tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Spilleautomater må kun betjenes ved direkte møntindkast og udbetaling af gevinster må kun ske direkte fra spilleautomaterne.

§ 11. I en tombola eller lignende må prisen pr. lod ikke overstige 5 kr. Gevinsten skal bestå af varer, hvis indkøbspris ikke må overstige 300 kr., eller af spillemærker til en værdi af højst 300 kr. i spillemærker.

Behændighedsspil

§ 12. Tilladelsen skal gives på vilkår af:

- 1) at hver spillers indsats ikke overstiger 5 kr. eller 20 kr., hvis der ydes rabat, og
- 2) at gevinsten består af varer, hvis indkøbspris ikke må overstige 300 kr., eller af spillemærker til en værdi af højst 300 kr. i spillemærker.

Stk. 3. Tilladelsen skal i øvrigt gives på vilkår af, at reglerne i § 7 overholdes.

Morskabsautomater

§ 13. Politiet kan tillade spil på ikke-gevinstgivende spilleautomater (morskabsautomater).

Stk. 2. Tilladelsen skal gives på vilkår af, at hver spillers indsats ikke overstiger 5 kr., og at spilleautomaten ikke kan overføre points til følgende spil. For særligt avancerede automater kan indsatsen dog tillades at udgøre højst 10 kr.

Stk. 3. Om antallet af morskabsautomater gælder § 5, stk. 2, tilsvarende.

Stk. 4. Uden for offentlige forlystelsessteder kan politiet endvidere tillade opstilling af et passende antal morskabsautomater på steder, hvor publikum i forvejen må antages at indfinde sig med henblik på underholdning, for eksempel i biografteatre.

Særlige forlystelsesapparater

§ 14. Politiet kan tillade brug af karruseller, luftgynger, rutchebaner, radiobiler, skydebaner og lignende forlystelsesapparater under forudsætning af:

- 1) at der, inden forlystelsesapparatet tages i brug, forevises godkendelse i form af attesteret tilsynsbog i henhold til § 22, § 23 og § 25 og eventuelt tillige i henhold til § 24,
- 2) at det, inden forlystelsesapparatet tages i brug, godtgøres ved forevisning af police og præmiekvittering, at de

forsikringer, der er nævnt i § 27, er tegnede.

Visse forestillinger

§ 15. Politiet må ikke tillade, at der afholdes offentlige hypnotiske, spiritistiske eller lignende forestillinger, hverken på eller uden for offentlige forlystelsessteder.

Stk. 2. Forestillinger med tankelæsning, suggestion og lignende må kun tillades, hvis publikum ikke deltager.

Kapitel 4. Kontrol m.v.

Syn af spilleautomater

§ 16. Tilladelse til opstilling af gevinstgivende spilleautomater skal betinges af, at der forevises en inden for de sidste 3 år udstedt erklæring fra Dantest eller et andet autoriseret laboratorium godkendt af Statens Tekniske Prøvenævn og Justitsministeriet.

Stk. 2. Den i stk. 1 nævnte erklæring skal attestere:

- 1) at automaten ikke kan give gevinst i form af rede penge,
- 2) at gevinstchancen svarer til den gevinsttabel, som er anbragt på automaten,
- 3) at indsats ikke kan overstige de tilladte maksima,
- 4) at gevinst ikke kan overstige de tilladte maksima,
- 5) at der ikke er sket konstruktive ændringer af automaten siden sidste eftersyn,
- 6) at automaten er forsynet med et skilt fra laboratoriet, der ikke må kunne fjernes, uden at det ødelægges, og hvoraf automatens navn og nummer samt afprøvningens måned og år fremgår, og
- 7) at laboratoriet har plomberet billedbånd og indekshjul eller elektroniske komponenter til sikring af, at der ikke kan foretages konstruktive ændringer af automaten.

§ 17. Hvis der foretages konstruktive ændringer af automaten, må denne ikke bruges, før politiet har fået forevist erklæring som nævnt i § 16, stk. 2, nr. 1-4 og 6-7.

§ 18. Politiet kan foranstalte kontrolsyn af en spilleautomat, når omstændighederne taler derfor.

§ 19. Udgifterne ved de i §§ 16-18 nævnte syn afholdes af automatejeren.

Syn af særlige forlystelsesapparater

§ 20. Politiet kan godkende særlige forlystelsesapparater, jf. § 14.

§ 21. Ansøgning om godkendelse af forlystelsesapparater, der ikke tidligere har været benyttet her i landet, indgives af ejeren eller brugeren til politiet i den politikreds, hvor ansøgeren har bopæl, hvor apparatet er fremstillet, eller hvor det første gang agtes tages i brug.

Stk. 2. Ansøgningen vedlægges en erklæring fra Dantest eller fra et af de teknologiske institutter i København, Århus eller Odense om, at apparatet er synet til sikring af, at benyttelsen ikke frembyder fare for publikum eller for det personale, der skal betjene det. Erklæringen skal angive de betingelser, der af sikkerhedsmæssige grunde stilles med hensyn til apparatets konstruktion, opstilling og anvendelse.

Stk. 3. Erklæringen skal være bilagt to eksemplarer af de til dokumentation af sikkerheden nødvendige tegninger, herunder en skitse med angivelse af apparatets hovedmål, beskrivelse og beregninger samt betjeningsvejledning, der skal være udarbejdet af leverandøren.

§ 22. Godkendelsen skal være skriftlig og angive de betingelser, der af sikkerhedsmæssige grunde stilles med hensyn til apparatets konstruktion, opstilling og anvendelse, jf. § 21, stk. 2.

Stk. 2. Samtidig med godkendelsen forsynes de medfulgte bilag med politiets stempel, hvorefter det ene sæt bilag udleveres til ejeren (brugeren) af apparatet.

Stk. 3. Endvidere udleveres til ejeren (brugeren) af apparatet en tilsynsbog. Tilsynsbogen skal indeholde de i godkendelsesskrivelsen anførte betingelser, rubrikker til notering af senere eftersyn og af eventuelle mangler, der vil være at afhjælpe, samt en skitse med angivelse af apparatets hovedmål og en betjeningsvejledning. Tilsynsbogen skal endvidere på første side være forsynet med følgende påtegning: "Ejeren eller brugeren af det i nærværende tilsynsbog omhandlede forlystelsesapparat er pligtig at give det personale, der betjener apparatet, fornøden vejledning om dets betjening og at føre et efter forholdene rimeligt tilsyn. Tilsynsbogen skal opbevares ved forlystelsesapparatet og på forlangende forevises for politiet". Tilsynsbogen udfærdiges på blanket P 467.

§ 23. Politiet kan godkende, at forlystelsesapparatets konstruktion ændres.

Stk. 2. Bestemmelserne i §§ 21 og 22 finder tilsvarende anvendelse. Godkendes ændringen, anføres dette i tilsynsbogen. Endvidere berigtiges de tegninger, beskrivelser og beregninger m.v., som fulgte med den første ansøgning om godkendelse af apparatet.

§ 24. Såfremt et forlystelsesapparat efter den første godkendelse eller efter et senere syn flyttes til et andet sted, skal politiet på stedet, inden apparatet tages i brug, konstatere, om det er forsvarligt vedligeholdt og opstillet. Hvis politiet er i tvivl om, hvorvidt det er forsvarligt, at apparatet tages i brug, kan politiet kræve det synet af en sagkyndig. Som sagkyndig kan efter politiets bestemmelse f.eks. anvendes Justitsministeriets bilinspektører, ingeniører eller fagkyndige håndværkere.

Stk. 2. Findes apparatet i orden, udstedes attest herom.

§ 25. Et forlystelsesapparat skal synes hvert kalenderår, umiddelbart inden det tages i brug, til sikring af, at der ikke er foretaget ændringer i den godkendte konstruktion, at det er forsvarligt vedligeholdt, og at det i øvrigt ikke frembyder fare for publikum eller for det personale, der skal betjene det. Hvor særlige forhold gør det påkrævet (komplicerede eller særlig stærkt benyttede apparater), kan politiet stille krav om syn flere gange i løbet af et kalenderår. Om disse syn tilføres der tilsynsbogen bemærkning.

Stk. 2. Syn efter stk. 1 foretages af Dantest eller af et af de teknologiske institutter i København, Århus eller Odense.

§ 26. Udgifterne ved de i §§ 21-25 nævnte syn afholdes af ejeren (brugeren) af forlystelsesapparatet. Ejeren (brugeren) betaler dog ikke politiets udgifter vedrørende syn efter § 24.

Forsikring

§ 27. Der skal tegnes lovpligtig arbejdsskadeforsikring for eventuel medhjælp og ansvarsforsikring, som skal dække et eventuelt erstatningsansvar for publikum. Ansvarsforsikringen skal som minimum udgøre 5 mill. kr. ved personskade og 2 mill. kr. ved tingsskade.

Kapitel 5. Ikrafttrædelsesbestemmelser m.v.

§ 28. Cirkulæret træder i kraft den 5. februar 1988. Samtidig ophæves Justitsministeriets cirkulære nr. 83 af 14. maj 1987.

§ 29. For faste forlystelsesparker, der inden den 15. maj 1987 havde tilladelse til opstilling af et større antal gevinstgivende spilleautomater end angivet i § 5, stk. 2, kan politiet fortsat tillade dette antal.

Statens Information. Version 1.0. Juni 1997

Denne publikation findes på adressen: <http://jm.schultzboghandel.dk>

© Justitsministeriets Forlystelsesudvalg 1997

Udarbejdelse: [Bureaukratiet IT Business Partner](#)

Bilag

Bilag 2: Cirkulæreskrivelse af 11. august 1995 om nøgendans.

[\[Forrige dokument\]](#)[\[Næste dokument\]](#)[\[Begyndelsen af kapitlet\]](#)[\[Forsiden\]](#)[\[Bund\]](#)

Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 11. august 1995 om nøgendans og live-shows.

Cirkulæreskrivelse til samtlige politimestre og Politidirektøren i København

Som bekendt må optræden for offentligheden i restaurationer kun ske med politiets tilladelse, jf. lov om restaurations- og hotelvirksomhed m.v., § 26, stk. 7.

Ved skrivelse af 8. august 1972 tilkendegav Justitsministeriet i en konkret sag, at en tilladelse til offentlig optræden med strip-tease eller anden form for nøgendans i restaurationer ud over de sædvanlige vilkår bør være betinget af:

- at den pågældende optræden finder sted i et tilstrækkeligt stort lokale, således at der er en klar adskillelse på ca. 4 meter mellem de optrædende og publikum,
- at de optrædende ikke færdes mellem publikum under deres optræden og
- at de optrædendes kønsdele er tildækkede.

Som led i en forsøgsordning meddelte Justitsministeriet imidlertid tidsbegrænset tilladelse til Wonder Bar, København, og Casanova Playboy, Odense, til strip-tease uden de optrædendes tildækning af kønsdele (nøgendans).

På baggrund af erfaringer og drøftelser med Politimesterforeningen og Politidirektøren i København har Justitsministeriet besluttet sig for at ændre vilkårene for meddelelse af tilladelse til nøgendans.

Landets politimestre samt Politidirektøren i København vil herefter fremover kunne meddele tilladelse til strip-tease eller nøgendans uden, at dette betinges af, at de optrædendes kønsdele er tildækkede.

Optræden med strip-tease eller anden form for nøgendans må fortsat kun finde sted i et tilstrækkeligt stort lokale, således at der er en klar adskillelse og en afstand på ca. 4 meter mellem de optrædende og publikum. Konkrete omstændigheder vil dog kunne medføre en afvigelse fra dette afstandskrav.

Optræden med live-show er ikke tilladt. Ved live-show forstår Justitsministeriet bl.a., at to eller flere optrædende indgår i et samspil med hinanden ved f.eks. at afklæde, kærtegne, vaske eller indsæbe hinanden.

Børn under 18 år må ikke medvirke.

Politiet skal holde sig underrettet om de enkelte kommunalbestyrelses almindelige stilling til, at der meddeles tilladelse til strip-tease eller anden form for nøgendans. Kommunalbestyrelsens holdning er vejledende for politiet ved afgørelsen af de enkelte ansøgninger.

Det tilsvarende bør gælde ved offentlig optræden med strip-tease eller anden form for nøgendans uden for restaurationer, jf. normalpolitivedtægtens § 48.

[\[Forrige dokument\]](#)[\[Næste dokument\]](#)[\[Begyndelsen af kapitlet\]](#)[\[Forsiden\]](#)[\[Top\]](#)

Statens Information. Version 1.0. Juni 1997

Denne publikation findes på adressen: <http://jm.schultzboghandel.dk>

© Justitsministeriets Forlystelsesudvalg 1997

Udarbejdelse: [Bureaukratiet IT Business Partner](#)

Betænkning om forlystelser

Afgivet af Justitsministeriets Forlystelsesudvalg

Betænkning nr. 1343, København 1997

Bilag

Bilag 3: Justitsministeriets cirkulære af 20. december 1989 om offentlige boksekampe med senere ændringer.

[\[Forrige dokument\]](#) [\[Begyndelsen af kapitlet\]](#) [\[Forsiden\]](#) [\[Bund\]](#)

Justitsministeriets cirkulære af 20. december 1989 om offentlige boksekampe som ændret senest ved cirkulære af 24. januar 1997.

Cirkulære om offentlige boksekampe

(Til politidirektøren i København og politimestrene)

§ 1. Offentlige boksekampe må ifølge politivedtægterne ikke finde sted uden politiets tilladelse. Tilladelsen kan kun meddeles under de betingelser, som er nævnt i §§ 2-13.

§ 2. Kampen skal overværes af en læge, hvis forskrifter og påbud skal efterkommes. Lægen, der skal have tilladelse til selvstændigt virke som læge, godkendes af politiet efter indstilling fra arrangørerne, eventuelt efter at politiet har indhentet en udtalelse fra Sundhedsstyrelsen eller embedslægeinstitutionen. Lægens honorar udredes af arrangørerne.

Nærmere regler om stævnelægers pligter og beføjelser er fastsat af Sundhedsstyrelsen.

§ 3. Kampen må ikke finde sted, medmindre der for hver bokser fremlægges en startbog/licens ført i overensstemmelse med reglerne i bilag 1. (Regler om udstedelse af startbøger/licens til brug ved konkurrenceboksning). Dette gælder dog ikke udenlandske bokser, for så vidt de pågældende bokseres forbund ikke har indført startbog eller anden tilsvarende dokumentation.

§ 4. Kampen skal kontrolleres af en kampleder, som har erklæret sig indforstået med at følge forskrifterne i bilag 2. (Instruks for kampledere).

§ 5. I kampe mellem amatørbokser skal deltagerne være fyldt 11 år.

Som drengbokser regnes enhver bokser, som i kalenderåret fylder 11 år, men ikke 14 år. Som ungdomsbokser regnes enhver bokser, som i kalenderåret fylder 14 år, men ikke 17 år. Som juniorbokser regnes enhver bokser, som i kalenderåret fylder 17 år, men ikke 19 år.

I kampe, hvori dreng- og/eller ungdomsbokser deltager, må der højst være 2 års aldersforskel mellem deltagerne.

Stk. 2. I kampe mellem professionelle bokser skal deltagerne være fyldt 21 år.

§ 6. Kampe må ikke finde sted mellem bokser, hvis vægtforskel er større end vægtforskellen mellem øverste og nederste vægtgrænse for nogen af de klasser, hvortil de pågældende bokser hører.

§ 7. Ingen bokser må deltage i mere end een kamp inden for samme døgn og højst 2 kampe inden for en uge. For deltagere i de årlige mesterskabsstævner kan Dansk Amatør Bokse-Unions lokalunioner dog tillade, at en bokser ved de nævnte stævner deltager i indtil 3 kampe i løbet af en weekend. Dette sidste gælder dog ikke dreng- og ungdomsbokser.

§ 8. En bokser må højst bokse 20 kampe i en sæson, bortset fra repræsentative kampe.

Stk. 2. En juniorbokser må højst bokse 15 kampe i en sæson, bortset fra repræsentative kampe.

Stk. 3. Dreng- og ungdomsboksere må højst bokse 10 kampe i en sæson, heri indbefattet mesterskaber og repræsentative kampe.

§ 9. I kampe mellem amatørboxere må der højst bokses 4 omgange á 3 minutter eller 6 omgange á 2 minutter med et minuts pause mellem hver omgang.

Stk. 2. I kampe mellem dreng- eller ungdomsboksere må der højst bokses 3 omgange á 2 minutter med et minuts pause mellem hver omgang.

Stk. 3. I kampe mellem professionelle boxere må der højst bokses 12 omgange á 3 minutter med et minuts pause mellem hver omgang.

§ 10. Boxere, der vejer 67 kg eller derunder, skal benytte boksehandsker, der vejer mindst 8 ounces (227,2 g). Boxere, der vejer over 67 kg, skal benytte boksehandsker, der vejer mindst 10 ounces (283,5 g).

Stk. 2. Amatørboxere skal benytte individuelt tilpasset boksehjelm.

Stk. 3. Boxere skal benytte individuelt tilpasset tandbeskytter.

Stk. 4. Boxere skal anvende skridtbeskytter.

§ 11. Boxere, der er fyldt 30 år eller har bokset 100 kampe, skal gennemgå en neurologisk speciallægeundersøgelse og en øjenundersøgelse.

Stk. 2. Undersøgelserne skal gentages, når bokseren har bokset 150 kampe og herefter efter hver 25. kamp.

§ 12. Kampe mellem dreng- og ungdomsboksere skal afgøres på point. Tælling er ikke tilladt i kampe mellem dreng- og ungdomsboksere. Standses en kamp før tid, gives sejren til den bokser, som førte i point, da kampen blev afbrudt. Dette gælder dog ikke, såfremt bokseren eller hans sekundant opgiver, eller hvis kamplederen standser kampen på grund af en deltagers åbenbare underlegenhed eller ved diskvalifikation. I sådanne tilfælde gives sejren til modstanderen.

§ 13. Ringen, dvs. den indhegnede kampplads, skal være mindst 4,9 m og højst 6,10 m i kvadrat og indhegnet med 3 tove, som holdes af stolper. Disse må ikke have skarpe hjørner. Der skal være 3 tove i en tykkelse på min. 3 cm og max. 5 cm, stramt trukket fra hjørne til hjørne i henholdsvis 40 cm, 80 cm og 130 cms højde. Tovene skal dækkes med et blødt eller glat materiale. Tovene skal sammenbindes på hver side med samme interval med to stykker tætvevet kanvas i 3-4 cms bredde. Stykkerne må ikke glide langs tovet.

Ringene skal anbringes på et plant gulv uden fremspring. Den skal være forsynet med et 1,5 til 1,9 cm tykt underlag af filt, gummi eller andet elastisk materiale, hvorover der skal være stramt udspændt sejldug.

§ 14. Cirkulæret træder i kraft den 1. september 1990. Samtidig ophæves Justitsministeriets cirkulære nr. 139 af 17. august 1978.

Cirkulærets bilag 1 og 2 er udeladt her.

[\[Forrige dokument\]](#) [\[Begyndelsen af kapitlet\]](#) [\[Forsiden\]](#) [\[Top\]](#)

Statens Information. Version 1.0. Juni 1997

Denne publikation findes på adressen: <http://jm.schultzboghandel.dk>

© Justitsministeriets Forlystelsesudvalg 1997

Udarbejdelse: [Bureaukratiet IT Business Partner](#)

Indholdsfortegnelse

til betænkning om forlystelser.

Kapitel I. Indledning.

- [1. Udvalgets nedsættelse og kommissorium.](#)
- [2. Udvalgets sammensætning.](#)
- [3. Udvalgets arbejde.](#)

Kapitel II Sammenfatning.

Kapitel III. Dansk ret.

- [1. Gældende retsgrundlag.](#)
 - [1.1. Offentlige forlystelser.](#)
 - [1.2. Offentlig optræden m.v. i restaurationer.](#)
 - [1.3. Fastlæggelse af forlystelsesbegrebet.](#)
- [2. Historisk udvikling.](#)
 - [2.1. Justitsministeriets cirkulære af 27. marts 1861 om bevillinger til forlystelser m.v.](#)
 - [2.2. Politivedtægterne.](#)
 - [2.3. Restaurationsloven.](#)
 - [2.4. Københavns Tivoli og Dyrehavsbakken.](#)

Kapitel IV. Retsgrundlaget i andre lande.

- [1. Norge.](#)
- [2. Sverige.](#)

Kapitel V. Udvalgets overvejelser og forslag.

- [1. Tilladelseskrav til at drive offentlige forlystelser efter normalpolitivedtægtens § 48.](#)
 - [1.1. Tilladelseskrav til sikring af almindelig forsvarlig drift.](#)
 - [1.2. Historisk udvikling.](#)
 - [1.3. Tilladelseskrav efter anden lovgivning.](#)
 - [1.4. Udvalgets generelle overvejelser.](#)

[1.5. Tilladelseskrav af hensyn til de enkelte forlystelsesformer.](#)

[1.5.1. Særlige forlystelsesapparater.](#)

[1.5.2. Koncerter.](#)

[1.5.3. Cirkus.](#)

[1.5.4. Varietéforestillinger.](#)

[1.5.5. Dans.](#)

[1.5.6. Afbrænding af fyrværkeri.](#)

[1.5.7. Forevisning af seværdigheder.](#)

[1.5.8. Boksekampe.](#)

[1.5.9. Væddeløb.](#)

[2. Andre hensyn.](#)

[3. Miljømæssige hensyn.](#)

[4. Byplanmæssige hensyn.](#)

[5. Arbejds miljømæssige hensyn.](#)

[6. Vej- og færdselsmæssige hensyn.](#)

[7. Brandmæssige hensyn.](#)

[8. Sikkerhedsmæssige hensyn.](#)

[8.1. Særlige forlystelsesapparater.](#)

[8.1.1. Forlystelsescirkulæret.](#)

[8.1.2. Sikkerhedskrav efter anden lovgivning.](#)

[8.1.3. Norge.](#)

[8.1.4. Sverige.](#)

[8.1.5. Udvalgets overvejelser.](#)

[8.2. Beslægtede aktiviteter.](#)

[9. Forsikring.](#)

[10. Ophavsretlige hensyn.](#)

[11. Formålet med et marked eller dyrskue.](#)

[12. Velanstændighedshensyn e.l.](#)

[13. Normalpolitivedtægtens § 49.](#)

[14. Normalpolitivedtægtens § 50.](#)

[15. Anmeldelsespligt til politiet om afholdelse af forlystelser.](#)

[16. Hjemmel for politiet til midlertidigt at standse en forlystelse.](#)

[17. Økonomiske konsekvenser.](#)

Bilag

- [Bilag 1: Justitsministeriets cirkulære nr. 16 af 4. februar 1988 om offentlige forlystelser som ændret ved cirkulære nr. 66 af 3. april 1996](#)
- [Bilag 2: Cirkulæreskrivelse af 11. august 1995 om nøgendans.](#)
- [Bilag 3: Justitsministeriets cirkulære af 20. december 1989 om offentlige boksekampe med senere ændringer.](#)

[\[Forsiden\]](#) [\[Top\]](#)

Statens Information. Version 1.0. Juni 1997

Denne publikation findes på adressen: <http://jm.schultzboghandel.dk>

© Justitsministeriets Forlystelsesudvalg 1997

Udarbejdelse: [Bureaukratiet IT Business Partner](#)

Betænkning om forlystelser

Afgivet af Justitsministeriets Forlystelsesudvalg

Betænkning nr. 1343, København 1997

Kolofon

Titel

Betænkning om forlystelser

Undertitel

Betænkning nr. 1343

Udgiver

99 Justitsministeriet

Ansvarlige institutioner

Justitsministeriets Forlystelsesudvalg
Statens Information

Copyright

Justitsministeriets Forlystelsesudvalg

Noter og andre oplysninger

Emneord

Forlystelser, forlystelsesapparater, restaurationsloven

Resumé

Forlystelsesudvalget foreslår i betænkning 1343/1997 om forlystelser, at det nuværende krav om polititilladelse til afholdelse af forskellige offentlige forlystelser ophæves. Dette kan ifølge udvalget ikke længere betragtes som en politimæssig opgave. Udvalget foreslår, at varetagelsen af hensyn til bl.a. miljø, arbejdsmiljø, brandsikkerhed samt forlystelsesapparaternes tekniske sikkerhed i stedet overgår til de myndigheder, der i andre sammenhænge varetager disse hensyn.

Summary in English

This publication is not available in English

Sprog

Dansk

ISBN

ISBN 87-601-2737-6

Pris

Gratis (læsning og download)

URL

<http://jm.schultzboghandel.dk>

Version

1.0

Versionsdato

15. december 1997

Filformater

HTML (text/html)

Den trykte udgaves ISBN

ISBN 87-601-2179-3

Udgiver:

*Statens Information
Nørre Farimagsgade 65
DK-1109 København K
Tlf.: 33 37 92 00
Fax: 33 37 92 80
Internet: sp@si.dk*

[\[Forsiden\]](#) [\[Top\]](#)

Statens Information. Version 1.0. Juni 1997

Denne publikation findes på adressen: <http://jm.schultzboghandel.dk>

© Justitsministeriets Forlystelsesudvalg 1997

Udarbejdelse: [Bureaukratiet IT Business Partner](#)